O Expunere a celor
Şapte Epoci Ale Bisericii

Capitolul Trei
Epoca Bisericii Efes

Introducere La Epocile Bisericii

Pentru ca voi să înţelegeţi pe deplin mesajul despre Epocile Bisericii mi-ar place să explic diferitele principii care mi-au permis să ajung la numele mesagerilor, lungimea epocilor şi alţi factori implicaţi acolo.

De moment ce acest studiu urma să fie cel mai serios pe care l-am intreprins vreodată până la acest timp, eu l-am căutat pe Dumnezeu pentru multe zile pentru inspiraţia Duhului Sfânt. Numai atunci am citit Scripturile despre Epocile Bisericii şi am cercetat în multele istorii ale bisericii scrise de cei mai nepărtinitori istorici pe care i-am putut găsi. Dumnezeu nu a omis să răspundă rugăciunilor mele, căci în timp ce am citit Cuvântul şi istoriile, mi s-a îngăduit de către Duhul Sfânt să văd desfăşurat un model care trece prin secole şi chiar în această prezentă, zi din urmă.

Cheia dată mie de către Domnul cu care am fost în stare să determin mesagerul pentru fiecare epocă este una foarte Scripturală. De fapt aceasta poate fi numită Cheia de boltă a Bibliei. Aceasta este descoperirea pe care Dumnezeu niciodată nu o schimbă şi căile Sale sunt tot aşa de neschimbătoare cum este El. În Evr. 13:8 aceasta zice,

"Isus Cristos este acelaşi ieri, azi şi pentru totdeauna".

Ecl. 3:14,15,

Am ajuns la cunoştinţa că tot ce face Dumnezeu dăinuie în veci, şi la ceea ce face El nu mai este nimic de adăugat şi nimic de scăzut, şi că Dumnezeu face aşa pentru ca lumea să se teamă de El.

Ce este a mai fost, şi ce va fi a mai fost; şi Dumnezeu aduce iarăşi înapoi ce a trecut.

Iată aici: un Dumnezeu neschimbător cu căi neschimbătoare. Ceea ce El a făcut la ÎNCEPUT El va trebui să continue să o facă până când aceasta este făcut pentru ULTIMA dată. Acolo nu va fi niciodată o schimbare. Aplicaţi aceasta la Epocile Bisericii. Felul de om pe care Dumnezeu l-a ales pentru prima epocă şi cum Dumnezeu s-a manifestat în slujba acelui om, va fi exemplul pentru toate celelalte epoci. Ceea ce Dumnezeu a făcut în prima epocă a bisericii este ceea ce El vrea să facă în toate celelalte epoci.

Acum noi ştim exact din Cuvânt care a fost înregistrat de către Duhul Sfânt cum prima, sau biserica originală, a fost fondată şi cum s-a manifestat Dumnezeu pe Sine în ea. Cuvântul nu se poate schimba sau să fie schimbat deoarece Cuvântul este Dumnezeu. Ioan 1:1,

"La început era Cuvântul şi Cuvântul era cu Dumnezeu şi Cuvântul era Dumnezeu."

A schimba un cuvânt din acesta, cum a făcut Eva, aduce păcat şi moarte, chiar aşa cum spune în Apoc. 22:18-19,

Mărturisesc oricui aude cuvintele profeţiei din cartea aceasta că dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.

Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei profeţii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.

Astfel, ceea ce era biserica la Cincizecime este etalonul. Acela este modelul. Nu există nici un alt model. Indiferent ce spun învăţaţii, Dumnezeu NU a schimbat acel model. Ceea ce Dumnezeu a făcut la Cincizecime El trebuie să continue să facă până când se încheie epocile bisericii.

Deşi cărturarii ar putea să vă spună că epoca apostolică s-a terminat, să nu credeţi voi asta. O astfel de declaraţie este greşită pe două baze. Mai întâi de toate, este greşit a presupune că nu mai există apostoli, doar pentru că cei doisprezece originali sunt morţi. Un apostol înseamnă 'unul trimis'; şi există mulţi din cei trimişi astăzi, însă ei sunt numiţi misionari. Atât timp cât sunt bărbaţi chemaţi şi trimişi cu Cuvântul Vieţii există o

epocă apostolică care merge înainte. În al doilea rând, ei se referă la o epocă de 'putere a Duhului Sfânt manifestată' ca fiind terminată de când Biblia a fost complectată. Aceea este neadevărat. Nu există nici măcar o Scriptură care sugerează aceasta, ci multe declară convingător altfel. Aici este dovada noastră că amândouă din aceste pretenţii sunt false. Fapte 2:38, 39.

Pocăiţi-vă, le-a zis Petru, şi fiecare din voi să fie botezat în Numele lui Isus Cristos, spre iertarea păcatelor voastre; apoi veţi primi darul Sfântului Duh.*

Căci promisiunea aceasta este pentru voi, pentru copiii voştri şi pentru* toţi cei care sunt departe acum, în oricât de mare număr îi va chema Domnul, Dumnezeul nostru.*

Promisiunea puterii cu care apostolii au fost îmbrăcaţi la Cincizecime este pentru "voi (Iudeii) şi pentru copiii voştri (Iudeii) şi pentru toţi cei ce sunt departe (Neamurile) şi pentru atât de mulţi câţi Domnul Dumnezeul nostru va chema (şi Iudeu şi Neiudeu)". Până atunci când El opreşte chemarea, mesajul Cincizecimii şi puterea NU va ÎNCETA.

Ce avea biserica la Cincizecime este dreptul ei inalienabil. Original, ea avea purul Cuvânt al lui Dumnezeu. Ea avea puterea Duhului manifestată în diferite semne şi minuni şi daruri ale Duhului Sfânt. Evr. 2:1-4,

De aceea, cu atât mai mult trebuie să ne ţinem de lucrurile pe care le-am auzit, ca să nu fim îndepărtaţi de ele.

Căci, dacă Cuvântul vestit prin îngeri s-a dovedit neclintit şi dacă orice abatere şi orice neascultare şi-a primit o dreaptă răsplătire,

cum vom scăpa noi, dacă stăm nepăsători faţă de o mântuire aşa de mare, care, după ce a fost vestită întâi de Domnul, ne-a fost mărturisită de cei care au auzit-o,

în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri şi tot felul de minuni şi cu darurile Duhului Sfânt, împărţite după voia Sa?

Acea biserică originală nu a fost organizată de către oameni. Ea a fost condusă de către Duhul Sfânt. Ea nu era prea mare. Ea era urâtă şi dispreţuită. Ea era oprimată. Ea era persecutată până la moarte. Dar ea era devotată faţă de Dumnezeu. Ea a stat cu modelul original al Cuvântului.

Acum nu fiţi conduşi în rătăcire aici. Când am zis că Dumnezeu şi căile Lui nu se schimbă niciodată, eu nu am spus că biserica şi mesagerul ei nu ar putea să se schimbe. Biserica nu este Dumnezeu. Astfel ea se poate schimba. Dar ceea ce am spus era că din cauza Dumnezeului neschimbător cu căi neschimbătoare noi putem să ne întoarcem la început şi să vedem întâiul şi desăvârşitul fapt al lui Dumnezeu şi apoi să judecăm după acel etalon. Aşa este cum se face. Adevărata Biserică întotdeauna va încerca să fie ca cea originală la Cincizecime. Adevărata Biserică de astăzi va încerca să semene cu acea prima timpurie. Şi mesagerii la biserici, având acelaşi Duh al lui Dumnezeu în ei, vor încerca să se asemene cu apostolul Pavel. Ei nu vor fi exact ca el; dar adevăraţii mesageri vor fi aceia care vin cei mai apropiaţi de Pavel, care a fost liber de toţi oamenii, vândut total lui Dumnezeu şi a dat înainte numai Cuvântul lui Dumnezeu şi a manifestat Duhul Sfânt în putere. Nimic altceva nu o va face. Tu trebuie să lucrezi de la original. Ca şi procreerea, Biserica Adevărată va fi întotdeauna aceea care încearcă să urmeze pe urmele fondatorilor ei la Cincizecime şi mesagerii ei vor urma pe apostolul Pavel, primul mesager la prima epocă a bisericii. Aceasta este aşa de simplu şi aşa de minunat.

Cu această cheie, aşa simplă, totuşi aşa de minunată, eu am fost în stare, cu ajutorul Duhului Sfânt, să citesc Cartea despre Apocalipsa şi istoriile şi să găsesc în ele fiecare epocă, fiecare mesager, durata fiecărei epoci şi partea jucată de fiecare în scopul lui Dumnezeu de la Cincizecime până la sfârşirea acelor epoci.

De moment ce voi înţelegeţi acum cum judecăm noi cum arăta Adevărata Biserică (ce era ea la Cincizecime şi ce era ea în epoca apostolică cum este aşezată în Cuvântul din Cartea Faptelor) noi putem aplica aceeaşi regulă să ne arate cum a eşuat biserica. Greşeala de bază, sau greşelile, care s-au strecurat în prima biserică şi au fost descoperite în Cărţile Faptelor şi Apocalipsei şi deasemeni în Epistole vor deveni tot mai vizibil manifestate în fiecare epocă următoare, până când noi ajungem la o întunecare complectă a adevărului în ultima, sau Epoca Laodicea.

Acum în această primă cheie pe care noi am primit-o de la Domnul, acolo vine o alta şi ceva mai puţin adevăr minunat. Eu am spus că Biserica Adevărată va încerca întotdeauna să fie cum a fost ea în Cartea Faptelor. Aceasta este exact corect. Dar noi

am descoperit căci Cuvântul deasemeni învaţă o invazie de greşeală până când acolo este o întunecare complectă a adevărului în zilele din urmă când Domnul este pe cale să apară. Acum se ridică întrebarea în minţile noastre; părăseşte Dumnezeu pe ai Lui proprii şi-i lasă să cadă într-o stare de decepţie complectă? Sub nici o formă, căci Scriptura spune foarte clar în Mat. 24:24, căci cei 'Aleşi' NU POT fi amăgiţi.

"Căci se vor ridica Cristoşi falşi şi profeţi falşi şi vor arăta mari semne şi minuni; într-atât că, DACĂ AR FI FOST CU PUTINŢĂ, ei ar înşela chiar pe cei aleşi."

Ce atunci? Răspunsul este clar înaintea noastră. Există o Biserică Adevărată şi o biserică falsă. Există o Viţă Adevărată şi o viţă falsă. Dar desigur acea biserică falsă, trupul viţei false, va încerca întotdeauna să uzurpe poziţia Bisericii Adevărate şi susţine că ea şi nu cei Aleşi, sunt cei adevăraţi şi autentici. Cea falsă va încerca să omoară pe cea Adevărată. Aşa este cum era în Cartea Faptelor, aşa este cum îi aşezat în cele şapte epoci şi aşa este declarat în feluritele Epistole. Aşa este cum a fost aceasta. Aşa este cum este acum. Aşa este cum va fi aceasta. Aceasta nu se poate schimba.

Acum să fim foarte atenţi ca noi să nu fim confuzi la acest punct. Astfel noi vom căuta Cuvântul să întărim această pretenţie. Să mergem înapoi la Cartea de la început, Genesa. În Grădina Edenului existau DOI pomi. Unul era bun; unul era rău. Unul a produs VIAŢĂ, celălalt a produs Moarte. Acolo erau doi copii care original au oferit jertfe lui Dumnezeu. Lăsaţi-mă să repet asta, ei AMÂNDOI au oferit jertfe lui Dumnezeu. Gen. 4:3-5,

După o bucată de vreme, Cain a adus Domnului o jertfă de mâncarea din roadele pământului.

Abel a adus şi el o jertfă de mâncare din oile întâi născute ale turmei lui şi din grăsimea lor. Domnul a privit cu plăcere spre Abel şi spre jertfa lui;

dar spre Cain şi spre jertfa lui n-a privit cu plăcere.

Dar unul (Cain) era rău, fiind de la tatăl său (de la Cel Rău), în timp ce Abel era neprihănit înaintea Domnului. Iarăşi, acolo erau doi copii din trup de la aceiaşi părinţi. Ei erau gemenii lui Isaac şi Rebeca. Unul era alesul lui Dumnezeu şi celălalt respins. Amândoi se închinau lui Dumnezeu. În fiecare singur caz era implicată închinarea la Dumnezeu. În fiecare caz cel rău a urât pe cel neprihănit şi l-a persecutat pe neprihănit. În unele cazuri cel rău l-a nimicit pe cel neprihănit. Dar observaţi. Ei au fost plantaţi împreună. Ei au locuit împreună. Ei amândoi au făcut pretenţii asupra lui Dumnezeu şi s-au închinat lui Dumnezeu.

Aceste ilustraţii zugrăvesc perfect pilda Domnului Isus Cristos când El a spus că împărăţia cerurilor se aseamănă cu un om care a semănat sămânţă bună, numai ca să vină un vrăjmaş şi să semene neghină printre acele seminţe bune. Dumnezeu nu a plantat neghina. Satan a plantat acele neghine tocmai printre seminţele bune ale lui Dumnezeu. Acele două feluri de plante (oameni), din două seminţe diferite, au crescut împreună. Ei au luat parte din hrana din acelaşi pământ, ei s-au împărtăşit din acelaşi soare, ploaie şi toate celelalte beneficii şi amândouă au fost recoltate la rândul lor. Vedeţi voi aceasta? Să nu uitaţi niciodată aceste adevăruri aşa cum noi studiem epocile bisericii şi mai târziu peceţile. Şi mai presus de toate, nu uitaţi că aceasta este în această ultimă epocă, când neghinele devin legate pentru arderea lor, că ele vor împinge afară grâul care urmează să fie dus în grânar de Domnul.

Eu vreau să duc acest gând pe tot parcursul, aşa că să mergem un pas mai departe. Aţi studiat voi vreodată istoria trezirilor? Acum o trezire semnifică o mişcare a lui Dumnezeu în putere. Şi de fiecare dată când Dumnezeu se mişcă şi Satan este acolo să se mişte. Acesta nu omite niciodată. În zilele marii treziri a lui Welsh (şi cei mai mulţi dintre oameni nu ştiu asta), azilurile de nebuni s-au umplut repede şi acolo era o mare expunere a puterii diavolului ca să atragă la o parte atenţia de la Dumnezeu. Este scris că în zilele lui Wesley oamenii făceau cele mai curioase lucruri care erau hotărât de la Satan să încerce să batjocorească bunătatea şi puterea lui Dumnezeu. În ziua lui Luther se zice că miracolul slujbei lui nu stătea în faptul că el a protestat cu succes Biserica Romano Catolică, ci miracolul stătea în faptul că el putea şi a putut, să stea sănătos şi normal în mijlocul fanaticilor care adesea erau umpluţi şi călăuziţi de, duhuri rele. Şi dacă voi aţi fost preocupaţi de această slujbă a zilei din urmă, voi aţi fi observat aceeaşi invazie de duhuri false şi rele. Aceasta trebuie să fie aşa. Acum eu sper şi sunt încredinţat că voi sunteţi destul de preocupaţi spiritual să pricepeţi asta şi să trageţi foloase din aceasta.

Doar să pecetluim acest punct asupra viţelor Adevărate şi false amestecându-se şi demonstrând cele două duhuri care sunt la lucru, să ne uităm în 1 Ioan 4:1-4 şi Iuda 3,4,12.

Preaiubiţilor, să nu daţi crezare oricărui duh; ci să cercetaţi duhurile, dacă sunt de la Dumnezeu; căci în lume au ieşit mulţi profeţi mincinoşi.

Duhul lui Dumnezeu să-L cunoaşteţi după aceasta: Orice duh care mărturiseşte că Isus Cristos a venit în trup este de la Dumnezeu;

şi orice duh care nu-L mărturiseşte pe Isus nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Anticrist, de a cărui venire aţi auzit. El este în lume chiar acum.

Voi, copilaşilor, sunteţi din Dumnezeu şi i-aţi biruit, pentru că Cel care este în voi este mai mare decât cel care este în lume.

Iuda 3, 4, 12.

Preaiubiţilor, pe când căutam cu tot dinadinsul să vă scriu despre mântuirea noastră comună, m-am văzut obligat să vă scriu ca să vă îndemn să luptaţi pentru credinţa care a fost dată sfinţilor o dată pentru totdeauna.

Căci s-au strecurat printre voi unii oameni, destinaţi de mult pentru condamnarea aceasta, oameni neevlavioşi, care schimbă în desfrânare harul Dumnezeului nostru şi-L tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân şi Domn, Isus Cristos.

Sunt nişte stânci ascunse la mesele voastre de dragoste, unde se ospătează fără ruşine împreună cu voi…

Aceasta nu poate fi tăgăduit în faţa acestor Scripturi că Adevărata Biserică şi biserica falsă sunt înfăşurate între ele, fiind plantate împreună dar din seminţe diferite.

Acum atunci, eu cred că există şi altceva care se cuvine ca voi să ştiţi. Cele şapte biserici la care se adresează Ioan sunt în Asia Mică şi sunt toate biserici ale Neamurilor. El nu vorbeşte către biserica din Ierusalim care era mai mult Iudaică probabil doar cu câţiva Neiudei în ea. Motivul este că Dumnezeu s-a întors de la Iudei la Neamuri. Astfel în întregimea epocilor bisericii Dumnezeu are de a face cu Neamurile şi cheamă afară o Mireasă dintre Neamuri pentru Sine. Aceea face 'Epocile Bisericii' şi 'Împlinirea Neamurilor' unul şi acelaşi lucru. Fapte 13:44-48,

În sabatul viitor, aproape toată cetatea s-a adunat ca să audă Cuvântul lui Dumnezeu.

Iudeii, când au văzut mulţimile, s-au umplut de invidie, vorbeau împotriva celor spuse de Pavel şi-l batjocoreau.

Dar Pavel şi Barnaba le-au zis cu îndrăzneală: Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiţi şi singuri vă judecaţi nevrednici de viaţa eternă, iată că ne întoarcem spre naţiuni,

căci aşa ne-a poruncit Domnul: Te-am pus ca să fii Lumina naţiunilor, ca să duci mântuirea până la marginile pământului.

Naţiunile se bucurau când auzeau lucrul acesta şi preamăreau Cuvântul Domnului. Şi toţi cei care erau destinaţi să primească viaţa eternă au crezut.

Rom. 11:1-8,

Întreb dar: A lepădat Dumnezeu poporul Său? Nicidecum! Căci şi eu sunt israelit, din sămânţa lui Avraam, din seminţia lui Beniamin.

Dumnezeu n-a lepădat poporul Său, pe care l-a cunoscut mai dinainte. Nu ştiţi ce zice Scriptura, în locul unde vorbeşte despre Ilie? Cum I se plânge el lui Dumnezeu împotriva lui Israel, când zice:

Doamne, pe profeţii Tăi i-au omorât, altarele Tale le-au dărâmat; am rămas eu singur şi caută să-mi ia viaţa?*

Dar ce-i răspunde Dumnezeu? Mi-am păstrat şapte mii de bărbaţi care nu şi-au plecat genunchiul înaintea lui Baal.

Tot aşa şi în timpul de acum, există o rămăşiţă datorită unei alegeri, prin har.

Şi dacă este prin har, atunci nu mai este prin fapte; altfel harul n-ar mai fi har. Şi dacă este prin fapte, nu mai este prin har; altfel fapta n-ar mai fi faptă.

Deci ce urmează? Că Israel n-a primit ce căuta, iar rămăşiţa aleasă a primit, pe când ceilalţi au fost împietriţi,

după cum este scris: Dumnezeu le-a dat un duh de adormire, ochi ca să nu vadă şi urechi ca să n-audă, până în ziua de astăzi.

Rom. 11:25-29,

Fraţilor, pentru ca să nu vă consideraţi singuri înţelepţi, nu vreau să nu ştiţi taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire care va ţine până va intra numărul deplin al naţiunilor.

Şi atunci tot Israelul va fi mântuit, după cum este scris: Salvatorul va veni din Sion şi va îndepărta toate nelegiuirile de la Iacov.

Acesta va fi legământul, pe care-l voi face cu ei, când le voi şterge păcatele.

În ce priveşte Evanghelia, ei sunt vrăjmaşi, şi aceasta spre binele vostru; dar în ce priveşte alegerea, sunt iubiţi, din cauza părinţilor lor.

Căci darurile şi chemarea de la Dumnezeu sunt fără pocăinţă."

Aceste şapte biserici aşezate în Asia Mică au conţinut anumite caracteristici în ele, la acea dată străveche, care a devenit rodul matur din epocile de mai târziu. Ceea ce erau doar plante de sămânţă acolo în urmă au ieşit mai târziu într-o recoltă matură, întocmai cum a zis Isus,

Căci dacă se fac aceste lucruri copacului verde, ce se va face celui uscat?

Luca 23:31.

MESAJUL CĂTRE EPOCA BISERICII EFES

Apocalipsa 2:1-7

Îngerului Bisericii din Efes scrie-i: Iată ce zice Cel care ţine cele şapte stele în mâna dreaptă şi Cel care umblă prin mijlocul celor şapte sfeşnice de aur:

Ştiu faptele tale, efortul tău şi răbdarea ta şi că nu-i poţi suferi pe cei răi; că i-ai pus la încercare pe cei care zic că sunt apostoli şi nu sunt şi i-ai găsit mincinoşi.

Ştiu că ai răbdare, că ai suferit din cauza Numelui Meu şi că n-ai obosit.

Dar ce am împotriva ta este că ţi-ai părăsit dragostea dintâi.

Adu-ţi dar aminte de unde ai căzut; pocăieşte-te şi întoarce-te la faptele tale dintâi. Altfel, voi veni la tine şi-ţi voi lua sfeşnicul din locul lui, dacă nu te pocăieşti.*

Ai însă lucrul acesta bun: că urăşti faptele nicolaiţilor, pe care şi Eu le urăsc.

Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul: Celui care va birui îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în raiul lui Dumnezeu.*

De moment ce acest studiu urma să fie cel mai serios pe care l-am intreprins vreodată până la acest timp, eu l-am căutat pe Dumnezeu pentru multe zile pentru inspiraţia Duhului Sfânt. Numai atunci am citit Scripturile despre Epocile Bisericii şi am cercetat în multele istorii ale bisericii scrise de cei mai nepărtinitori istorici pe care i-am putut găsi. Dumnezeu nu a omis să răspundă rugăciunilor mele, căci în timp ce am citit Cuvântul şi istoriile, mi s-a îngăduit de către Duhul Sfânt să văd desfăşurat un model care trece prin secole şi chiar în această prezentă, zi din urmă.

MESAGERUL

Mesagerul (înger) către biserica din Efes era apostolul Pavel. Că el era mesagerul la prima epocă a erei Neamurilor nu poate fi negat. Deşi lui Petru i s-a dat autoritatea să deschidă uşile la Neamuri, aceasta i s-a dat lui Pavel ca să fie apostolul şi profetul lor. El era Mesagerul-Profet la Neamuri. Funcţia lui profetică, prin care el a primit deplina descoperire a Cuvântului pentru Neamuri, l-a autentificat pe el ca mesagerul lor apostolic. La aceasta au fost de acord ceilalţi apostoli la Ierusalim. Gal. 1:12-19,

pentru că n-am primit-o, nici n-am învăţat-o de la vreun om, ci prin revelaţia lui Isus Cristos.

Aţi auzit, într-adevăr, care era purtarea mea de altădată în religia iudeilor, cum, adică, persecutam peste măsură de mult Biserica lui Dumnezeu şi făceam prăpăd în ea

şi cum eram mai înaintat în religia iudeilor decât mulţi din poporul meu, de o vârstă cu mine. Eram însufleţit de o pasiune nespus de mare pentru tradiţiile strămoşeşti.

Dar când Dumnezeu - care m-a pus deoparte din pântecele mamei mele şi m-a chemat prin harul Său - a găsit cu cale

să-L reveleze în mine pe Fiul Său, ca să-L vestesc între naţiuni, îndată n-am întrebat nici un om,

nici nu m-am urcat la Ierusalim la cei care au fost apostoli înainte de mine, ci m-am

dus în Arabia. Apoi m-am întors din nou la Damasc.

După trei ani m-am urcat la Ierusalim să fac cunoştinţă cu Chifa şi am rămas la el cincisprezece zile.

Dar n-am văzut pe nici un alt apostol, decât pe Iacov, fratele Domnului.

Gal. 2:2,

M-am urcat, în urma unei revelaţii, şi le-am arătat Evanghelia pe care o predic eu între naţiuni, îndeosebi celor mai cu vază, ca nu cumva să alerg sau să fi alergat în zadar.

Gal. 2:6-9,

Cei care sunt consideraţi ca fiind ceva - orice ar fi fost ei, nu-mi pasă: Dumnezeu nu caută la faţa oamenilor - aceştia, zic, ei cei cu vază, nu mi-au adăugat nimic.

Ba, dimpotrivă, când au văzut că mie îmi fusese încredinţată Evanghelia pentru cei necircumcişi, după cum lui Petru îi fusese încredinţată Evanghelia pentru cei circumcişi -

căci Cel care făcuse din Petru apostolul celor circumcişi făcuse şi din mine apostolul naţiunilor -

şi când au cunoscut harul care-mi fusese dat, Iacov, Chifa şi Ioan, care sunt priviţi ca stâlpi, mi-au dat mie şi lui Barnaba mâna dreaptă de însoţire, ca să mergem să predicăm: noi la naţiuni, iar ei la cei circumcişi.

Rom. 11:13,

V-o spun vouă, naţiunilor: întrucât sunt apostol al naţiunilor, îmi onorez slujba mea,

Pavel a pus bazele bisericii din Efes cam la mijlocul primului secol. Aceasta ne permite să stabilim data începutului Epocii Bisericii din Efes; cam în 53 A.D.

Felul lui de slujire a stabilit modelul la care toţi mesagerii viitori urmau să aspire şi de fapt stabileşte modelul pentru fiecare slujitor adevărat a lui Dumnezeu, deşi el nu ar atinge la astfel de înălţimi în tărâmul profetic ca Pavel. Slujba lui Pavel avea o triplă calitate şi era după cum urmează:

Mai întâi de toate, Pavel era absolut devotat faţă de Cuvânt. El niciodată nu a deviat de la acesta indiferent cât a costat. Gal. 1:8-9,

Dar chiar dacă noi înşine sau un înger din cer ar veni să vă predice o Evanghelie diferită de aceea pe care v-am predicat-o noi, să fie anatema.

Cum am mai spus, o spun şi acum: dacă vă predică cineva o Evanghelie diferită de aceea pe care aţi primit-o, să fie anatema!

Gal. 2:11,14,

Dar când a venit Chifa în Antiohia, i-am stat împotrivă pe faţă, căci era de condamnat.

Când i-am văzut eu că nu umblă drept după adevărul Evangheliei, i-am spus lui Chifa în faţa tuturor: Dacă tu, care eşti iudeu, trăieşti ca celelalte naţiuni şi nu ca iudeii, cum obligi naţiunile să trăiască în felul iudeilor?

Cor. 14:36-37,

Ce? De la voi a pornit Cuvântul lui Dumnezeu? Sau numai până la voi a ajuns el?

Dacă crede cineva că este profet sau inspirat de Dumnezeu, să înţeleagă că ce vă scriu eu este o poruncă a Domnului.

Observaţi că Pavel era neorganizat, dar condus de Duhul, aşa ca atunci când Dumnezeu s-a mutat peste Moise să conducă pe Israel afară din Egipt. Consiliul Ierusalimului nu l-a trimis pe Pavel afară, nici nu a avut acesta vreo putere sau jurisdicţie asupra lui. Dumnezeu şi numai Dumnezeu, a trimis şi a condus. Pavel nu era de la oameni, ci de la Dumnezeu. Gal. 1:1,

Pavel, apostol nu din partea oamenilor, nici printr-un om, ci prin Isus Cristos şi prin Dumnezeu Tatăl, care L-a înviat din morţi,

Gal. 2:3-5,

Nici chiar Tit, care era cu mine, deşi era grec, n-a fost obligat să se circumcidă

din cauza fraţilor mincinoşi, furişaţi şi strecuraţi printre noi, ca să pândească libertatea pe care o avem în Cristos Isus, cu gândul să ne aducă la robie;

noi nu ne-am supus şi nu ne-am potrivit lor nici o clipă măcar, pentru ca adevărul Evangheliei să rămână cu voi.

În al doilea rând, slujba lui era în puterea Duhului, prin care demonstra Cuvântul scris şi vorbit. 1 Cor. 2:1-5,

Cât despre mine, fraţilor, când am venit la voi, n-am venit să vă vestesc taina lui Dumnezeu cu o vorbire sau o înţelepciune strălucită,

căci n-am avut de gând să ştiu între voi altceva decât pe Isus Cristos, şi pe El răstignit.

Eu însumi, când am venit la voi, am fost slab, fricos şi am tremurat.

Şi învăţătura şi predicarea mea nu stăteau în cuvintele convingătoare ale înţelepciunii, ci într-o dovadă dată de Duhul şi de putere,

pentru ca credinţa voastră să fie întemeiată nu pe înţelepciunea oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu.

Fapte 14:8-10,

În Listra era un om neputincios de picioare, paralizat din naştere, care nu umblase niciodată.

El şedea jos şi îl asculta pe Pavel când vorbea. Pavel s-a uitat ţintă la el şi, fiindcă a văzut că are credinţă ca să fie vindecat,

i-a zis cu voce tare: Ridică-te drept în picioare. Şi el s-a ridicat dintr-o săritură şi a început să umble.

Fapte 20:9-12,

Şi un tânăr, numit Eutih, care şedea pe fereastră, a adormit de-a binelea în timpul lungii vorbiri a lui Pavel; biruit de somn, a căzut de la etajul al treilea şi a fost ridicat mort.

Dar Pavel s-a coborât, s-a aplecat peste el, l-a luat în braţe şi a zis: Nu vă tulburaţi, căci sufletul lui este în el.

După ce s-a urcat iarăşi, a frânt pâinea, a cinat şi a mai vorbit mult timp până la zi. Apoi a plecat.

Tânărul a fost adus viu şi lucrul acesta a fost cauza unei mari mângâieri.

Fapte 28:7-9,

În împrejurimi erau proprietăţile guvernatorului insulei, numit Publius. El ne-a primit şi ne-a ospătat cu cea mai mare bunăvoinţă trei zile.

Tatăl lui Publius zăcea atunci în pat, bolnav, având febră şi dizenterie. Pavel s-a dus la el, s-a rugat, şi-a pus mâinile peste el şi l-a vindecat.

Atunci au venit şi ceilalţi bolnavi din insula aceea şi au fost vindecaţi.

Cor. 12:12,

Semnele unui apostol le-aţi avut printre voi în toată răbdarea prin semne, puteri şi minuni care au fost făcute între voi.

În al treilea rând, el avea rodul evident al slujbei lui date de Dumnezeu. 2 Cor. 12:11,

Am ajuns nebun. Voi m-aţi silit. Dar trebuia ca voi să mă lăudaţi, căci, deşi nu sunt nimic, totuşi cu nimic n-am fost mai prejos decât aceşti apostoli aşa de minunaţi.

Cor. 9:2,

Dacă nu sunt apostol pentru alţii, sunt măcar pentru voi; căci voi sunteţi sigiliul apostoliei mele în Domnul.

Cor. 11:2,

Căci sunt gelos pentru voi cu o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă prezint înaintea lui Cristos ca pe o fecioară curată.

Pavel era mijlocul de a aduce înăuntru gloate de oi dintre Neamuri; el le-a hrănit şi le-a îngrijit, până când ele au adus roade neprihănite şi erau pregătite să întâlnească pe Domnul ca o parte a miresei Neamurilor.

La timpul când a fost dată Descoperirea, conform tradiţiei, Pavel a murit deja ca martir, dar Ioan a dus înainte în locul lui exact aşa cum a făcut Pavel în zilele slujbei sale. Moartea lui Pavel, înainte să fie dată Descoperirea, [Apocalipsa_Trans.] nu anulează deloc faptul că el era mesagerul Epocii Bisericii Efesiene, căci mesagerul la fiecare epocă, indiferent când el apare sau se duce, este cel care influenţează acea epocă pentru Dumnezeu prin mijloacele unei slujbe manifestate de Cuvânt. Pavel era acel om.

CETATEA EFESULUI

Cetatea Efes era una dintre cele mai mari trei cetăţi din Asia. Ea era adesea numită cetatea a treia a credinţei Creştine, cu Ierusalimul prima şi Antiohia a doua. Ea era o cetate foarte bogată. Guvernul era Roman dar limba era Greacă. Istoricii cred că Ioan, Maria, Petru, Andrei şi Filip au fost toţi îngropaţi în această cetate frumoasă. Pavel, care a pus bazele adevăratei credinţe în această cetate, a păstorit aici numai cam trei ani; dar când el era absent de la turmă el era încontinuu, în rugăciune, preocupat de ei. Timotei era primul ei episcop. 1 Tim. 1:1-3,

Pavel, apostol al lui Isus Cristos, prin porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, şi a Domnului Isus Cristos, speranţa noastră,

către Timotei, adevăratul meu copil în credinţă: Har, îndurare şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, şi de la Cristos Isus, Domnul nostru!*

După cum te-am rugat la plecarea mea în Macedonia, să rămâi în Efes ca să le porunceşti unora să nu-i înveţe pe alţii altă învăţătură,

Tocmai numele, Efes, are un înţeles compus straniu. "Ţintit către" şi "Relaxat." Înaltele aspiraţii ale acestei epoci care a început cu plinătatea Duhului, "adâncimea lui Dumnezeu," prin care ei ţinteau la înalta chemare a lui Dumnezeu, a început să dea loc la o atitudine mai puţin veghetoare. O urmare mai puţin arzătoare a lui Isus Cristos a început să se manifeste ca o prevestire că în epocile viitoare vehicolul fizic numit biserica se va scufunda în îngrozitoarea "adâncime a Satanei." Aceasta a devenit pasivă şi devia. Epoca deja era în cădere. Ea şi-a părăsit dragostea dintâi. Sămânţa micuţă plantată în Epoca Efesiană va creşte într-o zi în duhul de rătăcire până când toate păsările respingătoare ale văzduhului vor face cuib în ramurile ei. Atât de inofensivă va apărea pentru judecata umană acea plantă micuţă la acea Evă Nouă (Noua Biserică) că din nou ea va fi amăgită de Satan. Epoca Efesiană i-a prezentat ei prilejul pentru cel mai bun din Dumnezeu şi pentru o vreme ea a biruit şi apoi s-a relaxat şi în acel moment nepăzit Satan a plantat sămânţa de ruinare complectă.

Tocmai religia din Efes modelează perfect această primă epocă a bisericii şi aşează cursul epocilor care veneau. În primul rând, templul magnific al lui Diana, care era aşa de mulţi ani în construcţie, a găzduit în curţile lui sacre cele mai nestrălucitoare şi neizbitoare, imagini a Dianei pe care cineva le putea imagina. Ea era absolut ca nici una din altele din chipurile ei aşezate în alte temple dedicate pentru ea. Ea era simplu o figură femeiască aproape fără formă care în final s-a adâncit în blocul de lemn din care ea a fost cioplită. Iar cele două braţe ale ei erau formate din două bare simple de fier. Cât de perfect zugrăveşte aceasta duhul lui anticrist dezlegat în prima epocă. Acolo el a fost dezlegat în mijlocul poporului şi totuşi nu a luat formă ca să alarmeze poporul. Totuşi cele două braţe din bare de fier a arătat că aceasta era intenţia lui să zdrobească lucrarea lui Dumnezeu aşa cum el îşi făcea incursiunile lui. Şi nici unul nu părea să-l observe sau ce făcea el. Dar într-o zi ei vor observa, când cu acele două braţe de fier 'faptele' lui au devenit 'doctrină' şi doctrina lui a devenit legea unui imperiu.

Ordinul serviciului templului este de asemenea foarte revelator. Acolo erau, mai întâi de toate, preoţi care erau fameni. Această preoţie sterilă a prevestit sterilitatea unui popor care se va abate de la Cuvânt, căci un popor care pretinde al cunoaşte pe Dumnezeu separat de Cuvânt sunt tot atât de sterpi de viaţă cum este un famen steril. În al doilea rând, templul avea în tărâmurile lui preotesele fecioare care săvârşeau actele religioase ale templului. Aceasta a arătat ziua în care ceremonia şi forma, ritualul şi lucrările, vor lua locul Duhului Sfânt şi manifestarea carismatică nu va mai umple templul lui Dumnezeu. Peste ei toţi era marele preot, un om cu putere politică şi influenţă publică, întruchipând ceea ce era deja în desfăşurare, deşi nu prea manifestat, care este, că biserica va fi predată curând conducerii omului cu planurile omului şi ambiţiile omului şi "aşa vorbeşte Duhul Sfânt" nu va mai fi o realitate vie. Şi dedesubtul tuturor acestora erau sclavii templului care nu aveau de ales decât să se supună ierarhiei religioase. Ce altceva poate însemna aceasta decât că va veni ziua când preoţia întemeiată, prin manevră politică, ajutorul statului şi înlocuirea Cuvântului şi Duhului cu crezuri, dogme şi conducere umană, va înrobi pe laici în timp ce conducătorii în lux prin bogăţie obţinută pe nedrept şi se bucurau de plăcerile lor murdare, iar poporul sărac care urmau să li se slujească conform cu Dumnezeu, acum au devenit slujitori.

ISUS, MESAGERUL LUI ŞI BISERICILE

Apoc. 2:1,

"…Aceste lucruri le zice Cel Care ţine cele şapte stele în mâna Lui dreaptă, Care umblă

în mijlocul celor şapte sfeşnice de aur."

Acesta este Cel despre Care se zice, 'Acest Acelaşi Isus este AMÂNDOUĂ Domn şi Cristos.' Acolo este El, Unul şi Singurul Domn Dumnezeu Atotputernic şi în afară de El nu există altul. Acolo este El, Mântuitorul ("…mântuirea este de la Domnul", Iona 2:9) umblând în mijlocul bisericilor prin toate cele şapte epoci. Ceea ce El era în prima epocă El este în toate epocile. Pentru fiecare credincios, El este Isus Cristos acelaşi, ieri şi azi şi în veci. Ce a făcut El odată El încă face şi va continua să facă.

Acum voi veţi observa că Isus umblă singur în mijlocul bisericilor Lui. Acolo nu este nimeni altul cu El. Nici nu poate fi într-adevăr, căci El singur i-a forjat mântuirea ei şi cumpărând-o cu propriul Lui sânge El o posedă. El este Domnul şi Stăpânul ei. Ea îi dă Lui toată slava şi slava aceea El nu o va împărţi cu altul. Acolo nu este nici un papă cu El. Acolo nu este nici un arhiepiscop cu El. Maria, mama trupului Său pământesc, nu este cu El. El nu vorbeşte şi nu se întoarce către un Tată, căci El este Tatăl. El nu se întoarce să dea porunci către un Duh Sfânt, căci El este Dumnezeu, Duh etern şi acesta este Viaţa Lui care curge şi pulsează în biserică dându-i viaţă şi fără El nu ar exista viaţă. Mântuirea este de la Domnul.

Acolo nu era nimeni cu El când El a călcat mânia aprinsă a cuptorului încins. Acesta nu era un altul, ci EL Care a atârnat pe cruce şi şi-a dat sângele Lui. El este Autorul şi Desăvârşitorul credinţei noastre. El este Alfa şi Omega mântuirii noastre. Noi suntem logodiţi cu El şi nu altul. Noi nu aparţinem de biserică. Noi aparţinem de El. Cuvântul Lui este lege. Crezuri, dogme, hotărâri de organizaţii şi constituţii nu au nici un efect asupra noastră. Da, acesta este Isus SINGUR Care umblă în mijlocul bisericilor. Acesta este Dumnezeu în ea, vrând şi făcând după buna Lui plăcere. Niciodată să nu uitaţi aceasta. Voi aveţi numai o relaţie cu Dumnezeu şi Dumnezeu are numai o relaţie cu voi_acela este ISUS şi ISUS SINGUR.

Acolo este El cu cele şapte stele în mâna Lui dreaptă. Mâna dreaptă sau braţul semnifică puterea şi autoritatea lui Dumnezeu. Ps. 44:3,

"Căci ei nu au pus stăpânire pe ţară prin propria lor sabie, nici propriul lor braţ nu i-a salvat: ci mâna Ta dreaptă şi braţul Tău şi lumina feţei Tale, căci Tu le-ai dat trecere lor."

În acea mână dreaptă de putere sunt şapte stele, care, conform cu Apoc. 1:20, sunt mesagerii celor şapte biserici. Aceasta semnifică că tocmai puterea şi autoritatea lui Dumnezeu sunt în spatele mesagerilor Lui pentru fiecare epocă. Ei merg înainte în focul şi puterea Duhului Sfânt cu Cuvântul. Ei sunt stele deoarece ei reflectă lumină. Lumina pe care ei o reflectă este lumina Lui. Ei nu au lumină de a lor proprie. Ei nu aprind propriile lor focuri ca oamenii să poată umbla în lumina scânteielor lor. Isa. 50:11. Aceasta este noapte, căci atunci este când ies stelele. Aceasta este noaptea întunecimii păcatului, căci toţi (chiar întreaga lume), au păcătuit şi întotdeauna le lipseşte slava lui Dumnezeu. Rom. 3:23.

Aceşti şapte mesageri îl fac cunoscut pe Dumnezeu la oameni. Acela care îi primeşte pe ei, îl primeşte pe Acela Care i-a trimes. Ioan 13:20. Ei vorbesc şi acţionează în autoritatea Lui. El stă în spatele lor cu toată puterea Dumnezeirii. Mat. 28:18-20,

"Şi Isus a venit şi le-a vorbit, zicând, TOATĂ PUTEREA îmi este dată Mie în cer şi pe pământ.

De aceea duceţi-vă şi învăţaţi toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui şi al Fiului şi al Duhului Sfânt:

învăţându-i să ţină toate lucrurile pe care Eu vi le-am poruncit: şi, iată, EU SUNT CU VOI TOT DRUMUL, chiar până la sfârşitul lumii (consumarea epocilor)."

Aşa că acolo sunt ei, plini de Duhul Sfânt şi credinţă, în flăcări cu focul lui Dumnezeu, ţinând înainte Cuvântul adevărului şi acolo stă El să-i susţină. Şi gândiţi-vă la aceasta, că nici un credincios din vreo epocă nu e nevoit să plângă în inima lui, "Oh, să fi putut eu să fiu în urmă acolo în prima epocă când apostolii au fost trimişi afară întâi." Acolo NU este nevoie să priveşti înapoi. PRIVIŢI ÎN SUS! Priviţi pe Cel Care chiar acum umblă în mijlocul bisericilor prin toate epocile. Priviţi pe Cel Care este acelaşi ieri şi azi şi în veci; şi Care niciodată nu se schimbă în esenţă sau în căile Lui. Unde doi sau trei sunt adunaţi împreună în Numele Lui, acolo este El în mijlocul lor! Şi nu numai în mijlocul lor ca un martor binevoitor, sau ca un înger de înregistrare; ci El stă acolo exprimând exact ceea ce El este — Viaţa şi Susţinătorul şi Dătătorul tuturor darurilor bune la biserică. Aleluia!

"*Care umblă în mijlocul celor şapte sfeşnice de aur.*" Cât de semnificative sunt acele cuvinte când sunt privite în lumina Scripturii, care Îl descrie ca "Cristos Care este Viaţa noastră." Căci Cristos, într-adevăr, este viaţa bisericii. Ea nu are nici o altă viaţă. Fără El ea este simplu o societate religioasă, un club, o adunare neînsemnată de oameni. Aşa cum un cadavru împodobit şi îmbrăcat este totuşi un cadavru, astfel biserica, indiferent de ceea ce ar putea realiza programele ei şi eforturile ei graţioase, fără Cristos şi ea este un cadavru. Dar cu El în mijlocul ei, cu El stimulând-o, ea devine spre mirarea tuturor "trupul Lui, plinătatea Celui ce umple totul în toate." Şi tocmai în această oră El umblă în mijlocul sfeşnicului de aur al ultimei epoci. Ce era El aşa cum El umbla în prima epocă El este chiar acum în această ultimă epocă. Isus Cristos ACELAŞI, IERI şi AZI şi ÎN VECI.

"*Şapte sfeşnice de aur*." În Ex. 25:31, se zice,

"Şi tu să faci un sfeşnic din aur PUR; din lucru BĂTUT să fie făcut sfeşnicul; coloana lui şi ramurile lui, potiraşele lui, mugurii lui şi florile lui să fie la fel."

Adevărata biserică a lui Isus Cristos, mireasa, este asemănată cu aurul PUR. Neprihănirea ei este neprihănirea LUI. Atributele ei sunt propriile LUI atribute glorioase. Identitatea ei se află în El. Ceea ce El este, ea este să reflecte. Ceea ce El are, ea este să manifeste. Nu există vină în ea. Ea este toată slăvită pe dinăuntru şi pe dinafară. De la început până la sfârşit ea este lucrarea Domnului ei şi toate lucrările Lui sunt desăvârşite. De fapt în ea este însumată şi manifestată înţelepciunea eternă şi scopul lui Dumnezeu. Cum poate cineva să pătrundă aceasta? Cum poate cineva să înţeleagă aceasta? Deşi noi nu putem face asta, noi putem să o acceptăm prin credinţă, căci Dumnezeu a vorbit aceasta.

Dar sfeşnicul nu este numai din aur, acesta este din aur BĂTUT. Prelucrat cu mâna din aur bătut, conform cu planurile ei care au fost date de Duhul. În afară de Domnul şi Stăpânul ei, Isus Cristos, a fost vreodată un popor aşa bătut şi purificat ca mireasa lui Isus Cristos? Cu siguranţă ea umple suferinţele pe care Cristos le-a lăsat în urmă. Bunurile ei sunt despoiate. Viaţa ei este în primejdie. Ea este socotită ca oaie pentru măcelărie. Ea este ucisă cât îi ziua de lungă. Ea suferă mult dar în toate acestea nu se răzbună, nici nu face ca alţii să sufere. Vrednică este de Evanghelie această drăgălaşă mireasă a lui Cristos. Şi aşa cum aurul este maleabil, de unde alama se va rupe cu bătaia, acest aur a lui Dumnezeu va suporta suferinţa ei pentru Domnul, nu aplecată, nu frântă, nu distrusă, ci formată ca un lucru de frumuseţe şi o bucurie veşnică prin încercările şi examenele din viaţa ei.

CRISTOS ÎI LAUDĂ PE AI LUI

Apoc. 2:2,3,

Ştiu faptele tale, efortul tău şi răbdarea ta şi că nu-i poţi suferi pe cei răi; că i-ai pus la încercare pe cei care zic că sunt apostoli şi nu sunt şi i-ai găsit mincinoşi.

Ştiu că ai răbdare, că ai suferit din cauza Numelui Meu şi că n-ai obosit.

Cât de frumos laudă şi omagiază Mântuitorul pe copiii Lui. El ţine cont pe deplin de purtarea şi atitudinile lor spirituale minunate. El ştie că există slăbiciuni printre ei, dar până acum El nu strigă împotriva acesteia. Nu este asta întocmai ca Domnul? El ştie cum să ne încurajeze în chestiunile corecte şi să ne descurajeze în chestiunile greşite. Noi toţi am putea învăţa o lecţie bună chiar aici în conducerea bisericii şi a familiilor noastre. Şi încă mai bine, noi toţi am putea învăţa o bună lecţie în aceea că Dumnezeu are de a face cu fiecare dintre noi exact în acest fel. Să nu fii vreodată descurajat, Sfânt al lui Dumnezeu, căci Dumnezeu nu este neamabil să uite ostenelile tale de dragoste. Orice facem noi, chiar dând un pahar de apă rece cuiva, are o răsplată şi binecuvântare de la Domnul.

"Eu ştiu faptele tale, osteneala ta şi răbdarea ta." Aşa cum El umblă în mijlocul bisericii Lui, El este conştient de suferinţele poporului Său şi Lui îi pasă. Aşa cum era în zilele robiei în Egipt când El le-a auzit strigătele, El Care nu se schimbă niciodată încă aude strigătele celor oprimaţi aşa cum El umblă printre ei. Tocmai cuvântul, osteneală, semnifică o epuizare prin opresiune. Poporul lui Dumnezeu nu numai că lucrează pentru El într-o osteneală de iubire, ci ei suferă pentru El cu bucurie. Ei sunt răbdători în purtarea jugului. Această primă epocă a suferit mare persecuţie. Ea trebuia să lucreze din greu să propovăduiască Evanghelia şi să reverse înainte adevărul. Înalta lor chemare în viaţă era să slujească pe Dumnezeu şi când speranţele lor în viaţă erau năpăstuite ei erau răbdători şi au încredinţat totul la Acela Care a promis o recompensă veşnică în

ceruri pentru ceea ce ei au renunţat pe pământ pentru El.

Mă gândesc că noi s-ar cuveni să ne oprim aici şi să avem de a face cu gândul că poporul lui Dumnezeu a fost întotdeauna şi va fi întotdeauna persecutat. Voi ştiţi că Genesa este cartea începuturilor şi ceea ce voi găsiţi început acolo va duce drept înainte până la Apocalipsa şi niciodată nu se schimbă. Acolo noi vedem căci Cain a persecutat şi a omorât pe Abel deoarece cel din urmă a plăcut lui Dumnezeu. Apoi noi vedem un tablou perfect în fiul lui Abraham din fire, Ismael, care l-a necăjit şi s-a luptat cu fiul promis, Isaac. Şi acolo era Esau, care l-a urât pe Iacob şi l-ar fi omorât, dacă nu ar fi intervenit Dumnezeu. În Noul Testament noi îl găsim pe Iuda trădând pe Isus, în timp ce orânduirile religioase din primul secol au încercat să distrugă pe primii credincioşi. Copiii acestei lumi, controlaţi de către diavolul, urăsc pe copiii lui Dumnezeu care sunt controlaţi de către Duhul.

Nu contează cât de drept şi cât de integru este un Creştin înaintea publicului şi cât de amabil este el faţă de semenul lui, făcând nimic altceva decât bine şi să mărturisească pe Cristos ca Mântuitor al lui şi să facă cunoscută operarea darurilor Duhului Sfânt în limbi, profeţie, vindecare şi miracole şi el va fi condamnat. Duhul acestei lumi urăşte Duhul lui Dumnezeu şi pentru că acesta nu poate să biruiască Duhul Domnului el încearcă să distrugă vasul în care locuieşte Duhul Adevărului.

Persecuţia şi încercările sunt o parte naturală şi normală a vieţii Creştine. Există numai un singur lucru pe care îl puteţi face cu privire la ele. Predaţi-le toate lui Dumnezeu, nu judecaţi şi lăsaţi lucrările lor şi judecata finală pentru El.

"Tu nu-i poţi suferi pe cei ce sunt răi şi tu ai încercat pe cei care zic că sunt apostoli şi nu sunt şi i-ai găsit mincinoşi." Acei Efeseni au crezut că poporul lui Dumnezeu se cuvine să fie sfânt. Conform cu acest verset ei au luat măsuri să ţină trupul neinfluenţat de păcat. Prea evident că lepădarea deja a început. Păcatul a intrat în biserică. Dar ei erau supuşi cuvintelor lui Pavel când el a spus să îndepărteze pe cei răi din mijlocul lor. Ei erau un popor separat. Ei au ieşit din lume şi acum ei nu erau să lase să intre lumea printre ei. Ei nu tolerau păcatul în biserică. Sfinţenia nu era o frază pentru ei sau o figură de vorbire; ea era un fel de viaţă.

"Tu i-ai încercat pe cei ce zic că sunt apostoli şi nu sunt şi i-ai găsit mincinoşi." Doamne, aceasta este o declaraţie tăioasă. "Tu i-ai încercat pe cei care se numesc apostoli." Nu este asta înfumurare? Ce drept are un popor să încerce pe acei care se numesc pe ei apostoli? Şi cum îi încearcă ei? Oh, mie îmi place asta. Aici este aceasta în Gal. 1:8,

"Dar chiar dacă noi, sau un înger din ceruri, vă propovăduieşte vreo altă evanghelie deosebită de cea pe care noi (deja) v-am propovăduit, să fie blestemat."

Apostolii erau cei care au adus Cuvântul original la popor. Acel Cuvânt original nu se putea schimba, nici măcar un punct sau o liniuţă din acesta. Pavel ştia că acesta era Dumnezeu Care i-a vorbit lui, astfel el a zis, "Chiar dacă eu vin şi încerc să vă dau o a doua descoperire şi încerc să fac o mică schimbare în ceea ce am dat original, lăsaţi-mă să fiu blestemat." Voi vedeţi, Pavel ştia că prima descoperire era corectă. Dumnezeu nu poate da o primă descoperire, apoi o a doua descoperire. Dacă El ar fi făcut-o, El şi-ar schimba gândul Lui. El nu poate să dea o descoperire şi apoi să adauge la ea, aşa cum El a făcut în Grădina Edenului când El a promis Sămânţa la femeie şi apoi mai târziu a specificat că acea Sămânţă trebuia să vină prin Abraham şi apoi mai târziu a zis că aceasta va veni prin aceleaşi linii de sânge în David. Dar aceasta era aceeaşi revelaţie. Aceasta a dat numai mai multă informaţie oamenilor să-i ajute să primească şi să înţeleagă aceasta. Însă Cuvântul lui Dumnezeu nu se poate schimba. Sămânţa a venit exact cum s-a descoperit. Aleluia. Şi vedeţi ce făceau acei apostoli falşi. Ei au venit cu propriul lor cuvânt. Acei Efeseni cunoşteau acel Cuvânt aşa cum Pavel l-a învăţat. Ei erau plini de Duhul Sfânt prin punerea mâinilor de către Pavel. Ei s-au uitat în ochii acelor apostoli falşi şi au zis, "Voi nu ziceţi ceea ce a zis Pavel. Voi sunteţi, de aceea, falşi." Oh, aceea îmi pune inima în flăcări. Mergeţi înapoi la Cuvânt! Nu voi sunteţi aceia care într-adevăr încercaţi apostolul şi profetul şi învăţătorul, ACESTA ESTE CUVÂNTUL CARE ÎI ÎNCEARCĂ. Într-una din aceste zile acolo va veni un profet la Epoca Bisericii Laodicea şi voi veţi şti dacă el este cel adevărat trimis de Dumnezeu sau nu. Da voi veţi şti, căci dacă el este de la Dumnezeu EL VA FI ÎN ACEL CUVÂNT EXACT AŞA CUM DUMNEZEU I L-A DAT LUI PAVEL. EL NU VA DEVIA NICI PENTRU UN MOMENT DE LA ACEL CUVÂNT, NICI CU O IOTĂ. În acea ultimă epocă, când acolo vor apărea mulţi profeţi falşi, priviţi şi vedeţi cum o ţin ei spunând că dacă voi nu-i credeţi pe ei şi ceea ce

ei zic, voi veţi fi pierduţi; dar când acel PROFET AL ZILEI DIN URMĂ vine pe scenă, dacă el este într-adevăr acel profet, el va striga, "Mergeţi înapoi la Cuvânt sau veţi fi pierduţi." El nu va zidi pe o descoperire sau interpretare particulară, ci pe Cuvânt. Amin şi Amin!

Aceşti apostoli falşi sunt lupii răpitori despre care a vorbit Pavel. El a zis, "Odată ce sunt plecat ei vor încerca să vină şi să pretindă descoperire egală; dar scopul lor nu este să vă ajute, ci să vă distrugă." Fapte 20:27-32,

Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.

Fiţi atenţi, dar, la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopia, ca să păstoriţi Biserica Domnului, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său.

Ştiu bine că, după plecarea mea, se vor vârâ între voi lupi răpitori, care nu vor cruţa turma

şi se vor ridica din mijlocul vostru oameni care vor învăţa lucruri dăunătoare, ca să-i tragă pe ucenici de partea lor.

De aceea, vegheaţi şi aduceţi-vă aminte că timp de trei ani, zi şi noapte, n-am încetat să vă sfătuiesc cu lacrimi pe fiecare din voi.

Şi acum, fraţilor, vă încredinţez în mâna lui Dumnezeu şi a Cuvântului harului Său, care vă poate zidi sufleteşte şi vă poate da moştenirea împreună cu toţi cei sfinţiţi.

Ioan a ştiut despre ei, deasemeni, căci el a zis în 1 Ioan 4:1,

"…mulţi profeţi falşi au ieşit (deja) în lume."

Acel duh anticrist se infiltra deja în biserică şi el făcea aceasta prin a merge împotriva Cuvântului. Păi aici este unde a început toată aceasta. Chiar aici în prima epocă a bisericii. Ei deja negau Cuvântul şi stabileau propriile lor crezuri şi filozofii în locul Cuvântului. Acela este anticrist, căci Isus este Cuvântul. A fi anti-Cuvânt este a fi anti-Isus. A fi anti-Cuvânt este a fi anticrist, deoarece Duhul şi Cuvântul sunt UNUL. Dacă tu eşti anti-Cuvânt, tu va trebui să fii anticrist. ŞI DACĂ ACESTA A ÎNCEPUT ÎN PRIMA BISERICĂ ACESTA VA TREBUI SĂ CREASCĂ PÂNĂ LA SFÂRŞIT CÂND ACESTA O SĂ PREIA. Şi asta este exact ceea ce voi veţi vedea aşa cum noi acoperim toate epocile. Acesta începe foarte mic în Epoca Efesiană şi el creşte în fiecare epocă până când sistemul anti-Cuvânt, anticrist preia în întregime şi infailibilitatea Cuvântului este respinsă de către apostolii falşi ai bisericii false.

Acum este uşor să obţineţi o impresie greşită despre ceea ce noi vorbim deoarece eu fac aceasta aşa de tare. Aceasta ar putea să vă sune vouă de parcă acest duh anti-Cuvânt, anticrist, este un respingător complect al Cuvântului, o tăgăduire a Bibliei culminând în respingerea ei. Nu domnule. Aceasta nu este aşa. Ce este asta, îi Apoc. 22: 18, 19,

Mărturisesc oricui aude cuvintele profeţiei din cartea aceasta că dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta.

Şi dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărţii acestei profeţii, îi va scoate Dumnezeu partea lui de la pomul vieţii şi din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta.

Aceasta este schimbarea chiar doar a UNUI cuvânt prin a scoate sau a adăuga la aceasta. Acesta este trucul original a lui Satan în Grădina Edenului. El doar a adăugat un mic cuvânt la ceea ce Dumnezeu a zis. Aceea a făcut-o. Aceasta a adus moarte şi distrugere. Şi în Efes, aceasta era tocmai la fel. Doar un cuvânt adăugat, doar un cuvânt scos şi anti-Cuvântul, duhul anticrist a început să înflorească.

Aţi priceput voi acum? Acolo sunt cei doi gemeni din nou. Acolo sunt cei doi pomi din nou, crescând unul lângă altul în acelaşi pământ, luând parte din aceeaşi hrană, bând din aceeaşi ploaie şi beneficiază de acelaşi soare. Dar ei vin din seminţe DIFERITE. Un pom este PENTRU Cuvântul lui Dumnezeu, exact cum l-a dat Dumnezeu şi îl iubeşte şi i se supune. Celălalt pom este din sămânţa care este anti la Cuvântul lui Dumnezeu şi îl schimbă unde vrea ea. Aceasta îşi schimbă în propriile ei crezuri şi dogme viul şi adevăratul Cuvânt întocmai cum a făcut Cain, care a sfârşit omorând pe Abel. Dar nu vă temeţi turmă mică. Staţi cu Cuvântul. Ţineţi acel Cuvânt între voi şi diavolul. Eva nu a făcut aceasta şi ea a eşuat. Şi când biserica se lasă jos de la Cuvânt ea se duce în adâncimile de întuneric ale Satanei.

"Şi ai suferit şi ai răbdare şi te-ai ostenit pentru Numele Meu şi nu ai obosit." Aceasta este cam la fel cum a fost spus în versetul doi. Dar în versetul doi lucrul, osteneala şi răbdarea erau de la păzirea Cuvântului sacru care era încredinţat lor. Cum au ţinut ei

departe pe adversari. Ce cinste erau ei pentru Pavel. Dar în acest verset persecuţiile şi încercările şi răbdarea lor sunt pentru binecuvântatul Nume a lui Isus.

Voi ştiţi că nu este deloc straniu, că acesta este Cuvântul şi Numele care aduce revărsarea vrăjmaşului după noi ca o inundaţie. Acel Cuvânt puternic care a fost manifestat în vindecări, semne, minuni şi alte demonstraţii, i-au făcut pe Farisei să zbiere pentru moartea adevăraţilor credincioşi. Şi acum acel Nume, urât şi dispreţuit de către Iudei, este batjocorit de cei culţi aşa cum ei au râs să gândească că cineva ar putea să fie aşa de nesăbuit ca să creadă într-un om care a murit şi a înviat din nou şi acum şade în ceruri. Astfel aici erau persecutorii religioşi, Iudeii, blestemând pe acest Isus, Care pentru ei era un Mesia fals; şi aici erau ceilalţi râzând cu încântare şi batjocorind sarcastic la Numele unui dumnezeu nou, Care pentru ei nu era deloc un dumnezeu.

Acum aici este altceva ce a început în acea epocă şi va continua drept în jos prin epoci, devenind mai adâncă şi mai întunecoasă. Aceea este, că oamenii respingeau acel Nume. Aceasta nu era adevărata Biserică Efesiană care făcea asta. Nu domnule. Aceştia erau apostolii falşi. Aceştia erau cei dinafară încercând să intre şi să întineze pe credincioşi. Efesienii au cunoscut acel Nume şi l-au iubit. Amintiţi-vă originea acelei Biserici Efesiene. Un grup mic de oameni care aşteptau pe Mesia au auzit că un profet care s-a numit pe sine premergătorul lui Mesia a apărut în deşertul din Palestina şi boteza pe oameni înspre pocăinţa de păcate. Aceştia, apoi, au primit botezul lui Ioan. Dar când Pavel a venit la ei el le-a arătat că profetul era mort, că Isus a venit şi şi-a împlinit viaţa Lui ca o jertfă pentru păcat şi că ACUM Duhul Sfânt era venit şi va intra înăuntru şi va umple pe toţi adevăraţii credincioşi în Isus, Mesia. Când ei au auzit asta, EI AU FOST BOTEZAŢI ÎN NUMELE DOMNULUI ISUS şi când Pavel şi-a pus mâinile peste ei, ei au fost toţi umpluţi cu Duhul Sfânt. Ei ştiau ce era să te supui Cuvântului, să fii botezat în Numele Lui (Domnul Isus Cristos) şi în felul acela ei ştiau că ei vor fi umpluţi cu Duhul Sfânt. Tu nu puteai să-i faci pe oamenii aceia să se schimbe. Ei cunoşteau adevărul. Fapte 19:1-7.

Ei cunoşteau puterea acelui Nume. Ei au văzut că acel Nume era aşa de puternic încât chiar şorţuri luate de pe trupul lui Pavel şi trimise în Numele lui Isus la oamenii suferinzi puteau elibera pe bolnav de tot felul de boli şi scotea afară duhuri rele. Aşa minunat s-a manifestat acel Nume încât Iudeii lepădaţi în Efes au încercat să-l folosească să alunge draci. Fapte 19:11-17,

Şi Dumnezeu făcea minuni nemaipomenite prin mâinile lui Pavel,

până acolo că peste cei bolnavi se puneau basmale sau şorţuri care fuseseră atinse de trupul lui şi-i lăsau bolile şi ieşeau afară din ei duhurile rele.

Nişte exorcişti iudei, care umblau din loc în loc, au încercat să cheme Numele Domnului Isus peste cei care aveau duhuri rele, zicând: Vă conjur pe Isus, pe care-L vesteşte Pavel, să ieşiţi afară!

Cei care făceau lucrul acesta erau şapte fii ai lui Sceva, un preot iudeu din cei mai de seamă.

Duhul cel rău le-a răspuns: Pe Isus Îl cunosc; şi pe Pavel îl ştiu; dar voi cine sunteţi?

Şi omul în care era duhul cel rău a sărit asupra lor, i-a doborât pe amândoi şi i-a torturat în aşa fel, că au fugit goi şi răniţi din casa aceea.

Lucrul acesta a fost cunoscut de toţi iudeii, de toţi grecii care locuiau în Efes şi i-a apucat frica pe toţi; şi Numele Domnului Isus era glorificat.

Ei au cunoscut viaţa neprihănită care a însoţit purtarea acelui Nume, că oricine cheamă Numele Domnului, să se depărteze de păcat. Fiţi sfinţi, voi care purtaţi vasele Domnului. Tu să nu porţi Numele Domnului Dumnezeului tău în deşert. Aceşti Efesieni erau CREŞTINI. Ei au purtat un Nume şi acel Nume era Cristos, Care era Duhul lui Dumnezeu în ei şi Care era unul din triplul Numelor Domnului lor.

"…*Şi pentru Numele Meu te-ai ostenit şi nu ai obosit*." Aceşti credincioşi nu s-au ostenit pentru Pavel, sau pentru o organizaţie. Ei nu au fost predaţi la programe şi instituţii prin care ei să zidească posesiuni de valoare. Ei au lucrat pentru Domnul. Ei erau slujitorii Lui, nu pionii organizaţiei. Ei nu se duceau la biserică Duminica şi să vorbească despre acel Nume şi apoi să-l uite tot restul săptămânii. Ei nu au dat un serviciu de buze la acel Nume. Nu Domnule. Aceasta era viaţa lor care era dată.

Tot ce au făcut ei, ei au făcut în acel Nume. În acel Nume ei au acţionat, dar dacă ei nu puteau acţiona în acel Nume, atunci ei s-au reţinut de la a acţiona. Aceştia erau

Creştini ai locurilor cereşti a căror purtare era în Domnul.

Dar acel grup al viţei false care vroia să întineze acel Nume stăteau ca lupii furişaţi în întuneric, aşteptând să între înăuntru şi să sfâşie. Dar sfinţii au suportat examenul şi au ţinut Cuvântul şi Numele.

NEMULŢUMIREA LUI DUMNEZEU

Apoc. 2:4,

"Totuşi Eu am ceva împotriva ta, deoarece tu ţi-ai părăsit dragostea dintâi."

Să înţelegeţi aceasta voi trebuie să vă daţi seama că Duhul nu vorbeşte numai sfinţilor originali din Efes. Acest mesaj este către întreaga epocă care a durat cam 120 de ani. Mesajul ei, atunci, este către toate generaţiile în întinderea aceea. Acum istoria continuă să se repete. În generaţiile lui Israel noi vedem trezire într-o generaţie, numai ca să vedem focurile stingându-se în următoarea. În a treia generaţie, jăraticul poate uşor să strălucească, dar în a patra acolo poate să nu fie nici o urmă nicidecum din acea flacără originală. Apoi Dumnezeu aprinde focul din nou şi acelaşi proces este repetat. Acesta este simplu manifestarea adevărului că Dumnezeu nu are nepoţi. Mântuirea nu este transmisă înainte prin naşterea naturală mai mult după cum nu există vreun adevăr despre succesiunea apostolică. Aceasta nu este în Cuvânt. Voi începeţi cu credincioşi într-adevăr născuţi din nou şi când apare următoarea generaţie ei nu mai sunt doar simpli Creştini, ci ei au luat un nume denominaţional şi acum sunt Baptişti, Metodişti, etc. Aceasta este exact ceea ce sunt, deasemeni. Ei nu sunt Creştini. Tu trebuie să fii născut din voia lui Dumnezeu, nu din voia omului, ca să fii mântuit. Dar aceşti oameni vin toţi împreună acum prin voia omului. Eu nu zic că unii din ei nu sunt în ordine cu Dumnezeu. Nici pentru un minut nu spun eu asta, dar focul original s-a stins. Ei nu mai sunt aceiaşi.

Dorinţa aprinsă de a plăcea lui Dumnezeu, pasiunea de a cunoaşte Cuvântul Lui, strigătul de a ajunge afară în Duhul, toate încep să se stingă şi în loc ca acea biserică să fie în flăcări cu focul lui Dumnezeu ea s-a răcit şi a devenit un pic formală. Aceasta este ceea ce se întâmpla în urmă acolo la Efes. Ei au devenit puţin formali. Neglijarea faţă de Dumnezeu murea şi poporul nu era prea grijuliu despre ceea ce gândea Dumnezeu despre ei după cum ei au început să fie grijulii despre ceea ce lumea gândea despre ei. Acea a doua generaţie care a venit era întocmai ca Israel. Ei au pretins unui rege ca să fie ca şi celelalte naţiuni. Când ei au făcut asta, ei au respins pe Dumnezeu. Dar ei au făcut-o oricum. Aceea este istoria bisericii. Când aceasta se gândeşte mai mult să se conformeze faţă de lume în loc să se conformeze faţă de Dumnezeu, nu este mult până când îi vezi că se opresc de a face lucruri pe care obişnuiau să le facă şi încep să facă lucruri pe care ei nu le-ar fi făcut iniţial. Ei îşi schimbă felul lor de îmbrăcare, atitudinile lor şi purtarea lor. Ei ajung delăsători. Aceasta este ce înseamnă "Efes": slăbit_în derivă.

Acel ciclu de trezire şi moarte nu a dat greş niciodată. Tot ceea ce aveţi de făcut este să vă reamintiţi această ultimă mişcare a lui Dumnezeu în Duhul când bărbaţi şi femei se îmbrăcau ca Creştinii, au mers la biserică, s-au rugat toată noaptea, au luat-o la colţurile străzii şi nu le erau ruşine de manifestările Duhului. Ei au părăsit vechile lor biserici moarte şi s-au închinat în case sau în vechi clădiri de magazii. Ei aveau realitatea. Dar nu era prea mult timp până când ei au început să obţină bani suficienţi să zidească biserici noi frumoase. Ei au pus înăuntru un cor în loc să cânte către Dumnezeu ei înşişi. Ei au pus capoduri în cor. Ei au organizat o mişcare şi au condus-o prin om. Ei curând au început să citească cărţi care nu se cădea să fie citite. Ei au lăsat jos barele şi au intrat înăuntru caprele şi au preluat. Strigătul bucuriei era dus. Libertatea Duhului era dusă. Oh, ei au ţinut-o înainte cu o formă; dar focul s-a stins şi negreala cenuşii este cam tot ceea ce a rămas.

Cu câteva momente în urmă am menţionat că Ioan a înţeles ce era ca să iubeşti pe Dumnezeu. Acel mare apostol al iubirii ar fi văzut cu certitudine aceasta când biserica a început să piardă dragostea dântâi a lui Dumnezeu. În 1 Ioan 5:3, el zice,

"Căci aceasta este dragostea lui Dumnezeu, ca noi să ţinem poruncile Lui (Cuvântul Lui)."

O mică deviere de la acel Cuvânt era un pas departe de Cristos. Oamenii zic că ei iubesc pe Dumnezeu, ei merg la biserică, ei chiar strigă şi se bucură şi cântă şi au un timp măreţ emoţionant. Dar când toate acestea se termină, priviţi şi vedeţi dacă ei sunt în acel CUVÂNT, umblând în el, trăind în el. Dacă ei merg prin toate celelalte şi apoi nu

umblă în acel Cuvânt, ei pot spune că iubesc pe Dumnezeu dar vieţile lor spun o altă poveste. Eu mă întreb dacă Ioan nu a văzut o mulţime din aceasta înainte ca el să moară; oamenii zicând că ei iubesc pe Dumnezeu dar nu se supuneau Cuvântului Său. Oh, Biserică Efesiană, ceva ţi se întâmplă ţie. Cineva încearcă sau să adauge la acel Cuvânt sau să scoată din acesta. Însă ei o fac aşa de subtil încât voi nu puteţi să o vedeţi. Ei nu au făcut o mişcare aşa de mare ca voi să o puteţi vedea acolo afară la vedere. Aceasta este sub acoperământ şi ei aduc aceasta pe cale de raţiune şi înţelegere umană şi aceasta va prelua afară doar dacă o refuzaţi. Mergeţi înapoi la Cincizecime înainte să fie prea târziu!

Dar ca de obicei oamenii nu ascultă de avertizarea lui Dumnezeu. Acel foc de trezire clădit peste Cuvântul sacru este aşa de minunat şi manifestarea Duhului aşa de binecuvântată, că puţină frică se strecoară înăuntru şi o şoaptă în inimă zice, "Cum putem noi apăra acest adevăr pe care îl avem noi? Ce putem noi face să vedem că această trezire merge înainte?" Asta este atunci când "duhul anticrist" vine înăuntru şi şopteşte, "Priviţi, voi aveţi adevărul acum, vedeţi ca acesta să nu se piardă. Organizaţi şi aşezaţi crezul vostru despre ceea ce credeţi. Puneţi tot acesta într-un manual de biserică." Şi ei o fac. Ei se organizează. Ei adaugă la Cuvânt. Şi ei mor întocmai ca Eva pentru că a luat Un cuvânt greşit. Acesta este Cuvântul lui Dumnezeu care aduce viaţă. Şi nu este ceea ce noi spunem despre Cuvânt care contează, ci aceasta este ceea ce Dumnezeu a zis.

AVERTISMENTUL LUI DUMNEZEU

Apoc. 2:5,

"Adu-ţi dar aminte de unde ai căzut şi pocăieşte-te şi fă lucrările dântâi; sau altfel Eu vin la tine repede şi-ţi voi lua sfeşnicul din locul lui, dacă nu te pocăieşti."

Dumnezeu le spune să-şi ADUCĂ AMINTE. Evident că ceva le-a părăsit minţile. Ei au uitat ceva. El le-a spus să se întoarcă înapoi în minţile lor la punctul lor de origine. Originea primei epoci era Cincizecimea. Ei au căzut de la aceasta. Ei au uitat slava şi minunea acesteia. Era timpul să meargă înapoi în minte şi apoi în realitate. Înapoi când ei puteau zice, "Pentru mine a trăi este Cristos." Înapoi la puritate când s-a avut de a face cu Anania şi Safira. Înapoi la Poarta Frumoasă. Oh, ce ocară este aceasta să deviezi de la Dumnezeu şi să înfăţişezi acele fapte care defăimează Numele Lui. Lăsaţi ca acei care cheamă Numele Lui să se depărteze de păcat şi să-şi păstreze vasele lor curate pentru Dumnezeu. Uitaţi-vă la ceea ce aţi fost odată în inima voastră şi în minte şi în viaţa voastră. Apoi întoarceţi-vă la aceasta.

Şi care este calea înapoi? Calea este calea pocăinţei. Dacă un păcătos trebuie să vină la Dumnezeu pe calea pocăinţei atunci căldicelul sau căzutul va trebui să se pocăiască cu atât mai mult. Pocăiţi-vă! Aduceţi roade vrednice de pocăinţă. Dovediţi-o prin viaţa voastră. "Dacă nu te pocăieşti," zice Dumnezeu, "Eu îţi voi lua lampadarul." Cu certitudine. O biserică în condiţia aceea nu poate să dea lumină către lume. Lumina ei s-a transformat în întuneric. Dumnezeu îşi va lua atunci mesagerul credincios şi păstorii credincioşi şi-i va lăsa pe ei singuri şi ei vor merge înainte vorbind despre Creştinism dar vor fi lipsiţi de acesta.

Pocăiţi-vă repede! Nu ezitaţi! Evident că Efes a ezitat, căci cuprinsul vieţii ei nu era prea lung. Slava lui Dumnezeu a scăzut aşa de repede. Nu a durat mult până când cetatea era în ruine. Templul ei glorios a devenit o masă fără formă. Pământul a devenit o mlaştină locuită de păsări de apă; populaţia era dusă cu exepţia unor necredincioşi dintr-un sat neglijat. Acolo nu a fost nici măcar UN Creştin rămas. Lampa a fost ruptă din locul ei.

Acum aceasta nu înseamnă că ea nu putea să se pocăiască. Aceasta nu înseamnă că noi nu putem să ne pocăim. Noi putem. Dar aceasta trebuie să fie repede. Aceasta trebuie să fie o inimă adevărată să strige către Dumnezeu în tristeţe şi atunci Dumnezeu va restabili. Slava va veni din nou.

SĂMÂNŢA NICOLAITISMULUI

Apoc. 2:6,

"Ai însă lucrul acesta, că tu urăşti faptele Nicolaiţilor, pe care şi Eu le urăsc."

Acum există două gânduri despre ceea ce erau Nicolaiţii. Se zice de către unii că ei erau un grup de lepădaţi care aveau ca fondator al lor, pe Nicholas din Antiohia, un

prozelit, care a devenit unul din cei şapte diaconi la Ierusalim. Ei aveau sărbători păgâneşti şi erau cei mai desfrânaţi în comportarea lor. Ei învăţau că pentru ca să stăpâneşti senzualitatea unul trebuie să cunoască prin experienţă întreaga gamă din aceasta mai întâi. Natural că ei au făcut loc la astfel de abandonare încât degradarea lor era complectă. Astfel ei şi-au aplicat lor cele două nume ale Vechiului Testament care a simbolizat astfel de extravaganţe: Balaam şi Izabela. De moment ce Balaam a corupt poporul şi astfel i-a biruit, s-a spus că Nicholas a făcut la fel. Acest grup se presupune că a fost forţat să iese afară din Efes şi au găsit un loc de stabilire în Pergam.

Dar problema despre această credinţă este că aceasta nu este adevărat. Acolo nu este absolut nici o istorie pentru aceasta. Aceasta este în cel mai bun caz tradiţie. Ca să adoptăm o astfel de vedere ar face epoca bisericii din Efes absolut istorică fără legătură pentru astăzi. Aceasta nu este adevărat, căci orice începe în biserica timpurie trebuie să continuie în fiecare epocă până când aceasta este în final binecuvântată şi exaltată de către Dumnezeu sau nimicită ca un lucru necurat în lacul de foc. Că această tradiţie este de fapt împotriva Scripturii, observaţi simplu că în Apoc. 2:2, Biserica Efesiană NU putea SUFERI pe cei răi. Astfel ei au trebuit să-i scoată afară, sau aceasta nu ar fi avut sens să spună că ei nu puteau să-i sufere. Dacă ei nu i-au scos afară, atunci ei îi sufereau. Acum în versetul şase, se zice că ei urau faptele lor. Astfel acest grup Nicolait a rămas o parte din prima epocă, făcând faptele lor. Faptele erau urâte, dar oamenii nu au fost socotiţi neputincioşi. Astfel noi vedem seminţe în Efes care vor continua şi vor deveni o doctrină care va merge drept în sus la şi în, lacul de foc.

Ce sunt aceşti Nicolaiţi? Cuvântul vine de la două cuvinte Greceşti. Nikao, care înseamnă a birui şi Laos, care înseamnă laici. În simplu fapt, cineva făcea ceva în acea biserică timpurie care biruia pe laici. Dacă laicii erau biruiţi, atunci aceasta trebuie că era ceva "autoritate" acolo făcând aceasta.

Ce era aceasta că Dumnezeu ura ceea ce se întâmpla în biserica aceea? Ce se întâmpla atunci şi acum se întâmplă astăzi, este exact ceea ce înseamnă cuvântul Nicolait. Oamenii erau supuşi cumva într-un fel care era absolut contrar Cuvântului lui Dumnezeu.

Acum să obţinem adevăratul înţeles în ceea ce noi suntem pe cale să intrăm, eu trebuie să vă fac atenţi ca întotdeauna să ţineţi minte că religia (chestiunile spirituale dacă voi vreţi), este compusă din două părţi care se împletesc dar sunt aşa de opuse ca negru şi alb. Religia şi lumea spirituală sunt făcute din acei doi pomi care îşi aveau rădăcinile lor în Eden. Şi Pomul Vieţii şi Pomul Cunoştinţei Binelui şi Răului au stat în mijlocul grădinii şi fără îndoială că tocmai ramurile lor s-au înterţesut unele cu altele. Astfel în Biserica Efesiană este acelaşi paradox. Biserica este compusă din bine şi rău. Două viţe alcătuiesc biserica. Ele sunt ca grâul şi neghina, crescând unul lângă altul. Dar una este cea ADEVĂRATĂ. Cealaltă este cea FALSĂ. Acum Dumnezeu va vorbi CĂTRE fiecare şi El va vorbi DESPRE fiecare. El îi va numi biserica. Şi numai aleşii vor cunoaşte într-adevăr care este adevăratul Duh. Numai aleşii nu vor fi amăgiţi. Mat. 24:24,

Căci se vor ridica cristoşi mincinoşi şi profeţi mincinoşi; vor face semne mari şi minuni, până acolo încât să-i înşele, dacă va fi cu putinţă, chiar şi pe cei aleşi.

Astfel departe acolo în urmă la biserica timpurie (o foarte scurtă perioadă după Cincizecime) viţa falsă a ajuns să se împletească pe sine în jurul Adevăratei Viţe şi noi aflăm aceste fapte ale Nicolaiţilor. Şi acel Duh urmează să fie găsit că se luptă cu Adevărata Viţă până când aceasta este nimicită de către Dumnezeu. Acum aţi priceput voi aceasta?

În regulă. Acum care era climatul spiritual al acelei biserici? Ea şi-a părăsit dragostea dintâi. Părăsind prima ei dragoste a Cuvântului lui Dumnezeu ne-a fost descoperit ca fiind căzută din originea ei, care era Cincizecimea. În Engleză simplă, aceea înseamnă că această biserică era în pericol să fie luată la o parte de la conducerea Duhului Sfânt, controlul Duhului. Aceasta era exact ceea ce a avut loc după ce Moise a condus pe Israel afară din Egipt. Felul lui Dumnezeu era să-i conducă prin norul de foc, exprimare profetică, miracole şi semne şi minuni date de Dumnezeu. Aceasta era să fie realizată prin bărbaţi 'selectaţi de Dumnezeu' şi 'ordinaţi de Dumnezeu' şi 'înzestraţi de Dumnezeu' şi 'trimişi de Dumnezeu', cu întreaga tabără fiind dominată de o mişcare a Duhului Sfânt. Ei s-au răzvrătit şi au vrut o serie de reguli şi crezuri prin care să meargă. Apoi ei au vrut un rege. Apoi ei au vrut să fie exact ca lumea şi au mers într-o lepădare complectă şi uitare. Aceea este exact cum a început prima epocă a bisericii şi aceasta va ajunge mai rău şi mai rău, până când Duhul Sfânt este respins complect şi Dumnezeu

este nevoit să nimicească poporul.

Vedeţi cum a început aceasta în biserica timpurie. Aceasta a fost numită fapte. Apoi ea a devenit o doctrină. Acesta a devenit etalonul. Aceasta a devenit calea neînduplecată. Ea în sfârşit a preluat şi Dumnezeu a fost împins la o parte. Oh, ea a început aşa de mic, aşa liniştit, aşa de inofensiv. Aceasta părea aşa de bună. Ea părea aşa de sănătoasă. Apoi ea a apucat să se prindă şi ca un piton, aceasta a stors chiar răsuflarea şi a omorât toată spiritualitatea care exista în biserică. Oh, viţa aceea falsă este subtilă. Ea este ca un înger de lumină până când ajunge să vă apuce. Acum eu vreau să spun că eu cred în conducere. Dar aceasta nu este conducerea omului în care eu cred. Eu cred în conducerea Duhului Sfânt venind prin Cuvânt. Eu cred de asemenea, că Dumnezeu a aşezat bărbaţi în biserică, oameni care sunt înzestraţi de către Duhul; şi ei vor ţine biserica în ordine. Eu cred asta. Eu cred deasemeni că biserica este condusă de către bărbaţi pe care îi trimite Dumnezeu să ia conducerea. Dar regula aceea este PRIN CUVÂNT, astfel că nu sunt oamenii care conduc într-adevăr ci DUHUL LUI DUMNEZEU, căci Cuvântul şi Duhul sunt UNUL. Evr. 13:7,

"Amintiţi-vă de cei care vă conduc, care v-au vorbit Cuvântul lui Dumnezeu: a căror credinţă să urmaţi, băgând de seamă sfârşitul felului lor de viaţă."

Dar vedeţi ce s-a întâmplat acolo în urmă. Acea viţă falsă a ajuns să se prindă şi ea învăţa căci conducerea prin om era în regulă. Ea învăţa că biserica trebuia să fie guvernată. Ea învăţa un control asupra poporului, dar în loc să o facă în felul lui Dumnezeu, ei simplu au luat autoritatea şi au investit toată puterea spirituală în propriile lor mâini şi au ieşit cu o preoţie sfântă stând între Dumnezeu şi oameni. Ei au mers drept înapoi la vechiul sistem Aaronic. Ei au devenit anticrişti deoarece ei au îndepărtat mijlocirea Lui şi şi-au impus-o pe a lor. Dumnezeu a urât asta. Efesienii au urât aceasta şi orice credincios adevărat deasemeni va urâ aceasta. Noi ar trebui să fim orbi ca piatra să nu vedem acelaşi lucru la lucru peste tot prin epoci şi chiar acum aceasta este mai rea dintre toate. Ce era aceasta, era organizaţie. Aceea a separat pe oameni. Poporul lui Dumnezeu se presupune de a fi unul. Prin UN Duh sunt ei TOŢI botezaţi într-un singur trup şi peste FIECARE trebuie să se mute Duhul Sfânt şi FIECARE trebuie să participe în închinarea lui Dumnezeu. Dar oamenii au vrut preeminenţa, astfel ei au preluat controlul şi episcopii au devenit arhiepiscopi şi cu titluri impunătoare ei au ocolit Cuvântul lui Dumnezeu şi au învăţat propriile lor învăţături. Ei i-au făcut pe oameni să li se supună până când a venit timpul că felul lor de închinare nu s-a mai asemănat deloc în vreun fel cu zilele timpurii după Cincizecime. Aceste fapte erau începutul succesiunii apostolice. De la succesiunea apostolică era un pas uşor şi repede la "membri bisericii" ca mijloc de har mântuitor. Cuvântul a fost redus la un crez. Anticristul prin duhul lui predomina biserica.

Uitaţi-vă la ea astăzi. Dacă voi citiţi Fapte 2:4 în felul în care unii o fac, voi aţi putea să o citiţi în felul acesta, "Acum când ziua Cincizecimii a venit pe deplin, acolo a venit un preot cu o hostie [pâine pentru cuminecătură_Trans.] şi a zis, "Scoate-ţi limba,' şi el a pus hostia pe ea şi el însuşi a băut ceva vin şi a zis, 'Tu ai primit acum Duhul Sfânt'." De necrezut? Aceasta este exact la ce a ajuns Nicolaitismul. Ei zic, "Nu contează ce zice Cuvântul lui Dumnezeu. Voi nu îl puteţi înţelege. Noi trebuie să-l interpretăm pentru voi. Mai mult decât atât Biblia nu este terminată. Ea trebuie să se schimbe cu vremurile şi noi vă vom spune care sunt schimbările." Cât de contrar este aceasta faţă de Cuvântul lui Dumnezeu care declară energic, "Dumnezeu să fie adevărat, dar fiecare om un mincinos," ori de câte ori există un conflict cu adevărul. Cerurile şi pământul vor trece, dar NICI UN CUVÂNT a lui Dumnezeu nu va da greş. Astfel oamenii sunt conduşi de către oameni care se presupun a fi ceea ce ei nu sunt. Ei zic că ei sunt locţiitori ai lui Cristos, dar ceea ce ei sunt este anticrist.

Aici este o altă poveste tristă. Aceasta este povestea botezului în apă. În ziua lui Isus şi după Cincizecime ei erau scufundaţi în apă. Nimeni nu poate nega asta. Oamenii educaţi zic că tot ce au făcut ei era să toarne apă peste ei deoarece era uşor să găseşti gropi mici de apă în multe locuri. Şi când ei toarnă apă peste ei, ei o fac în Numele Tatălui şi a Fiului şi a Duhului Sfânt, de parcă acele titluri erau nume adevărate şi de parcă existau trei Dumnezei în loc de numai unul. Dar stai în acea organizaţie şi încearcă şi predică adevărul despre scufundare în Numele Domnului Isus Cristos şi tu vei fi dat afară. Tu nu ai putea fi călăuzit de Dumnezeu şi să stai acolo. Aceasta este imposibil.

Acum Pavel era un profet, învăţat de către Duhul Sfânt. Dacă Pavel a botezat în Numele Domnului Isus Cristos şi a zis că oricine care a făcut deosebit de cum a predicat

el era blestemat, atunci este timpul să se trezească şi să vadă că biserica nu mai este condusă de către Duhul Sfânt ci ea este controlată de către Nicolaiţi. Fapte 20:27-30,

Căci nu m-am ferit să vă vestesc tot planul lui Dumnezeu.

Fiţi atenţi, dar, la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopia, ca să păstoriţi Biserica Domnului, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său.

Ştiu bine că, după plecarea mea, se vor vârâ între voi lupi răpitori, care nu vor cruţa turma

şi se vor ridica din mijlocul vostru oameni care vor învăţa lucruri dăunătoare, ca să-i tragă pe ucenici de partea lor.

Pavel a văzut aceasta venind. Dar el i-a avertizat despre această preoţie subtilă care va veni şi va prelua cu învăţăturile ei false. El ştia că ei vor înfăptui un fel de închinare care va exclude pe oameni de a lua parte într-o lucrare a Duhului Sfânt. Şi chiar şi astăzi printre acei care pretind de a fi liberi şi plini de Duhul acolo nu este prea multă libertate între laici şi cât putem noi vedea de bine sunt câţiva predicatori cu predicare inspirată în timp ce turma şade doar acolo şi încearcă să o absoarbă. Aceasta este ceva foarte diferit de Pavel care a spus că atunci când toţi veneau laolaltă, toţi aveau călăuza Duhului Sfânt şi toţi au participat în închinare Spirituală.

Iar biserica organizată nu a învăţat niciodată această lecţie din Scriptură nici din istorie. De fiecare dată când Dumnezeu dă o cercetare a Duhului Sfânt şi oamenii devin liberi, după o vreme ei se leagă drept înapoi tocmai de lucrul din care au ieşit. Când Luther a ieşit din Catolicism, oamenii au stat liberi pentru o vreme. Dar când el a murit, oamenii simplu au organizat ceea ce ei se gândeau că el a crezut şi şi-au aşezat propriile lor crezuri şi idei şi au respins pe oricine care au zis contrar cu ceea ce ei au zis. Ei au mers drept înapoi la Catolicism cu o formă puţin diferită. Şi chiar astăzi mulţi Luterani sunt gata să meargă până înapoi de tot.

Oh, da! În Apocalipsa 12, acea curvă bătrână avea multe fiice. Aceste fiice sunt întocmai ca mama. Ele pun Cuvântul la o parte, neagă lucrarea Duhului lui Dumnezeu, subjugă pe laici şi o fac imposibil pentru laici să se închine lui Dumnezeu dacă ei nu vin prin ei sau prin modelul lor, care nu este nimic decât un plan de necredinţă de la Satan însuşi.

Unde, oh unde, suntem noi spiritual? Noi suntem într-o pustie de întuneric. Cât de departe am rătăcit noi de la prima biserică. Cincizecimea nu este nicăieri în vedere şi Cuvântul nu poate fi găsit. Succesiunea apostolică, care abundă astăzi, nu se găseşte în Cuvânt. Aceasta este o născocire făcută de om. Aceasta înlocuieşte ilegal adevărul că DUMNEZEU, NU OMUL, a aşezat conducătorii Lui în biserică. Petru nici măcar nu a fost în Roma. Totuşi ei mint şi spun că el a fost. Istoria dovedeşte că el nu a fost. Există oameni care citesc istoria, dar dau din umeri şi se duc înapoi să creadă o minciună. Unde puteţi voi găsi 'locţiitorul lui Cristos' în Cuvânt? Nimeni nu ia locul Lui, totuşi aceasta a fost făcut şi oamenii o acceptă. Unde puteţi voi găsi că 'revelaţia adăugată' este acceptată de Dumnezeu, mai ales revelaţie contrară la una dată deja? Totuşi ei acceptă aceasta şi se odihnesc pe aceasta. Unde găsiţi voi un 'purgatoriu'? Unde găsiţi voi un 'mass'? Unde găsiţi voi 'a plăti bani ca să ieşi afară din iad'? Aceasta nu este în Cuvânt, dar oamenii o pun în propria lor carte şi prin aceasta au preluat poporul, stăpânindu-i prin frică. Unde găsiţi voi că 'omul are puterea să ne ierte de parcă el era Dumnezeu'? "Lupi răpitori," deabia dacă este destul de tare ca să-i descrie. Nicolaitism. Organizaţie. Omul asupra omului.

Întoarceţi-vă la Dumnezeu. Pocăiţi-vă înainte să fie prea târziu. Vedeţi scrisul de mână de pe perete. Acesta scrie judecată. Aşa cum vasele sacre erau pângărite şi astfel au adus mânia lui Dumnezeu, acum Cuvântul sacru a fost pângărit şi Duhul întristat şi judecata este aici, chiar la uşă. Pocăiţi-vă! Pocăiţi-vă! Mergeţi înapoi la Cincizecime. Înapoi la conducerea Duhului Sfânt. Înapoi la Cuvântul lui Dumnezeu, pentru ce vreţi să muriţi?

GLASUL DUHULUI

Apoc. 2:7,

Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul: Celui care va birui îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în raiul lui Dumnezeu.

"*Cine are urechi să asculte ce zice Bisericilor Duhul.*" Aceasta poate să fie că milioane vor auzi aceste cuvinte sau le vor citi. Dar câţi vor lua aminte la ele? Asta noi nu ştim.

Dar cel care va da ascultare şi vrea să cunoască cuvintele adevărului va găsi Duhul lui Dumnezeu luminându-l. Dacă urechea voastră este deschisă la Cuvânt, Duhul lui Dumnezeu va face Cuvântul real pentru voi. Acum aceea este o lucrare a Duhului. Eu vă pot învăţa adevărul, dar dacă voi nu vă deschideţi urechea să-l auziţi şi inima voastră să-l primiţi, voi nu veţi primi descoperirea.

Acum observaţi, acesta spune că Duhul vorbeşte către biserici. Asta este plural, nu singular. Duhul nu l-a avut pe Ioan să scrie aceasta numai pentru o biserică locală Efesiană, nici numai pentru prima epocă. Aceasta este pentru toate epocile bisericii. Dar aceasta este biserica începuturilor. Şi astfel ea este ca şi Cartea despre Genesa. Ce a început în Genesa ţine adevărat pe parcursul întregului Cuvânt şi în final se încheie în Apocalipsa. Astfel, această biserică care începe în Fapte este planul lui Dumnezeu pentru toate epocile până când ea se încheie în Epoca Laodiceană. Priviţi aceasta cu atenţie. Fiecare epocă să ia aminte, căci ceea ce se desfăşoară aici este doar începutul. Acel pomuleţ care a fost plantat are să crească. El va creşte în decursul epocilor. Acesta, atunci, este un mesaj pentru fiecare Creştin prin fiecare epocă până vine Isus. Da, aceasta este, căci acesta este Duhul care vorbeşte. Amin.

RĂSPLATA PROMISĂ

Apoc. 2:7,

"…Celui care va birui îi voi da să mănânce din pomul vieţii, care este în raiul lui Dumnezeu."

Aceasta este răsplata viitoare pentru toţi biruitorii din toate epocile. Când s-a sunat ultima chemare la bătălie, când armura noastră a fost pusă jos, atunci noi ne vom odihni în paradisul lui Dumnezeu şi partea noastră va fi Pomul Vieţii, pentru totdeauna.

"Pomul Vieţii." Nu este aceasta o frumoasă figură de vorbire? Aceasta este menţionat de trei ori în Cartea despre Genesa şi de trei ori în Cartea despre Apocalipsa. În toate cele şase locuri acesta este acelaşi pom şi simbolizează exact acelaşi lucru.

Dar ce este Pomul Vieţii? Păi, mai întâi de toate noi va trebui să cunoaştem ce reprezintă pomul însuşi. În Num. 24:6, aşa cum Balaam a descris Israelul, el a zis că ei erau "pomi de aloe pe care i-a plantat Domnul." Pomii prin toate Scripturile se referă la persoane, ca în Psalmul 1. Astfel Pomul Vieţii trebuie să fie Persoana Vieţii şi acela este Isus.

Acum în Grădina Edenului acolo erau doi pomi stând în mijlocul acesteia. Unul era Pomul Vieţii, celălalt era Pomul Cunoştinţei Binelui şi Răului. Omul urma să trăiască prin Pomul Vieţii; dar el urma să nu se atingă de celălalt pom sau el ar muri. Dar omul a luat parte din celălalt pom şi când el a făcut-o, moartea a intrat în el prin păcatul lui şi el a devenit despărţit de Dumnezeu.

Acum acel Pom în urmă acolo în Eden, acel Pom care era sursa vieţii, era Isus. În Ioan, capitolele şase până la opt, Isus se aşează pe Sine ca sursa vieţii eterne. El s-a numit pe Sine Pâinea din ceruri. El a vorbit că se va da pe Sine şi că dacă un om a mâncat din El el nu va muri niciodată. El a declarat că El l-a cunoscut pe Abraham şi că înainte de Abraham, ERA El. El a profeţit că El Însuşi le va da ape vii că dacă omul va bea el nu va mai înseta niciodată, ci va trăi etern. El s-a arătat pe Sine ca MARELE EU SUNT. El este Pâinea Vieţii, Izvorul Vieţii, Cel Etern, POMUL VIEŢII. El era în urmă acolo în Eden în mijlocul grădinii întocmai cum El va fi în mijlocul paradisului lui Dumnezeu.

Unii au o idee că cei doi pomi din grădină erau doar încă doi pomi ca restul din ceilalţi pe care Dumnezeu i-a pus acolo. Dar studioşii grijulii ştiu că aceasta nu este aşa. Când Ioan Botezătorul a strigat că securea a fost pusă la rădăcina pomilor, el nu vorbea de pomi simpli naturali, ci de principii spirituale. Acum în 1 Ioan 5:11 se zice,

"Şi aceasta este MĂRTURIA, că Dumnezeu ne-a dat viaţă eternă şi această viaţă este în Fiul Său."

Isus a zis în Ioan 5:40,

"Şi voi nu vreţi să veniţi la Mine, ca voi să puteţi avea viaţă."

Astfel mărturia, Cuvântul lui Dumnezeu, declară simplu şi clar că VIAŢA, VIAŢA ETERNĂ, este în Fiul. Aceasta nu este în nici un alt loc. 1 Ioan 5:12,

"Cel ce are pe Fiul are VIAŢĂ; iar cel ce nu are pe Fiul lui Dumnezeu NU are Viaţă."

Acum de moment ce mărturia nu se poate schimba, să fie luat din ea sau adăugat acolo, atunci mărturia stă că VIAŢA ESTE ÎN FIUL…De moment ce aceasta este aşa,

POMUL ÎN GRĂDINĂ TREBUIE SĂ FIE ISUS.

În regulă. Dacă Pomul Vieţii este o persoană, atunci Pomul Cunoştinţei Binelui şi Răului este o persoană DEASEMENI. Aceasta nu poate fi altfel. Astfel Cel Neprihănit şi Cel Rău au stat unul lângă altul acolo în mijlocul Grădinii Edenului. Ezec. 28:13a

"Tu (Satano) ai fost în Eden, grădina lui Dumnezeu."

Aici este unde primim noi adevărata descoperire a 'Seminţei şarpelui'. Aici este ceea ce s-a întâmplat într-adevăr în Grădina Edenului. Cuvântul spune că Eva a fost amăgită de către şarpe. Ea a fost de fapt sedusă de şarpe. Se zice în Gen. 3:1,

"Acum şarpele era cel mai subtil decât orice fiară de pe câmp pe care Domnul Dumnezeu le-a făcut."

Fiara era aşa de apropiată de fiinţa umană (şi totuşi era pur animal) încât el putea să raţioneze şi să vorbească. El era o creatură care sta drept în sus şi era cumva între cimpanzeu şi om, dar mai apropiată de om. El era aşa de aproape de a fi uman încât sămânţa lui putea şi s-a amestecat cu cea a femeii şi a făcut ca ea să zămislească. Când s-a întâmplat asta, Dumnezeu a blestemat pe şarpe. El a schimbat fiecare os în trupul şarpelui astfel că el a trebuit să se târască ca o năpârcă. Ştiinţa poate să încerce cât vrea şi ea nu va găsi veriga lipsă. Dumnezeu a avut grijă de asta. Omul este deştept şi el poate vedea o asociere a omului cu animalul şi el încearcă să dovedească aceasta din evoluţie. Acolo nu este vreo evoluţie. Dar omul şi animalul s-au amestecat. Aceasta este una din tainele lui Dumnezeu care a rămas ascunsă, dar aici aceasta este descoperit. Aceasta s-a întâmplat chiar în urmă acolo în mijlocul Edenului când Eva s-a întors deoparte de la Viaţă să accepte Moartea.

Observaţi ce le-a spus Dumnezeu în grădină. Gen. 3:15,

"Şi Eu voi pune vrăjmăşie între tine şi femeie şi între sămânţa ta şi Sămânţa ei şi Aceasta îţi va zdrobi capul, iar tu Îi vei zdrobi călcâiul."

Dacă noi dăm consideraţie Cuvântului că femeia avea o Sămânţă, atunci desigur că şarpele trebuie că avea o sămânţă deasemeni. Dacă Sămânţa femeii era un copil-om aparte de om, atunci sămânţa şarpelui va trebui să fie în acelaşi model şi că este un alt masculin trebuie să fie născut aparte de intermediul uman masculin. Nu există nici un student care nu cunoaşte că Sămânţa femeii era Cristos Care a venit prin intermediul lui Dumnezeu, aparte de legătura sexuală umană. Aceasta este deasemeni tot atât de bine cunoscut că zdrobirea prezisă a capului şarpelui era de fapt o profeţie privitor la ceea ce va dobândi Cristos pe cruce împotriva Satanei. Acolo la cruce Cristos va zdrobi capul lui Satan, în timp ce Satan va zdrobi călcâiul Domnului.

Această porţiune din Scriptură este descoperirea despre felul cum literalmente sămânţa şarpelui a fost semănată pe pământ, chiar cum noi avem relatarea din Luca 1: 26-35, unde este pusă înainte relatarea exactă de felul cum Sămânţa femeii a venit în manifestare fizică aparte de mijlocirea masculină umană.

În luna a şasea, îngerul Gavril a fost trimis de Dumnezeu într-o cetate din Galileea, numită Nazaret,

la o fecioară logodită cu un bărbat numit Iosif, din casa lui David. Numele fecioarei era Maria.

Îngerul a intrat la ea şi i-a zis: Plecăciune ţie, căreia ţi s-a făcut mare har; Domnul este cu tine, binecuvântată eşti tu între femei!

Tulburată foarte mult de cuvintele acestea, Maria se întreba singură ce putea să însemne urarea aceasta.

Îngerul i-a zis: Nu te teme, Maria; căci ai primit îndurare înaintea lui Dumnezeu.

Şi iată că vei rămâne însărcinată şi vei naşte un fiu, căruia îi vei pune numele Isus.

El va fi mare şi va fi numit Fiul Celui Preaînalt; şi Domnul Dumnezeu îi va da tronul tatălui Său David.

Va domni etern peste casa lui Iacov şi Împărăţia Lui nu va avea sfârşit.

Maria a zis îngerului: Cum se va face lucrul acesta, fiindcă eu nu ştiu de bărbat?

Îngerul i-a răspuns: Duhul Sfânt Se va coborî peste tine şi puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naşte din tine va fi numit Fiul lui Dumnezeu.

Aşa cum Sămânţa femeii era literalmente Dumnezeu reproducându-se pe Sine în trup uman, astfel sămânţa şarpelui este felul literal pe care Satan a aflat că el era capabil să deschidă uşa pentru el însuşi în rasa umană. Aceasta era imposibil pentru Satan (căci el

este numai o fiinţă-duh CREATĂ) să se reproducă pe sine în felul în care Dumnezeu s-a reprodus pe Sine, astfel relatarea Genesei spune cum a produs el sămânţa lui şi s-a introdus sau s-a injectat pe sine în rasa umană. Deasemeni reamintiţi-vă că Satan este numit 'şarpele'. Aceasta este sămânţa lui sau înjecţia în rasa umană despre care noi vorbim.

Înainte ca Adam să fi avut cunoştinţă carnală de Eva, şarpele avea acea cunoştinţă înainte de el. Şi acela născut din acesta era Cain. Cain era de (născut din, procreat din) la "Cel Rău." 1 Ioan 3:12. Duhul Sfânt în Ioan nu putea într-un loc să-l numească pe Adam "Cel Rău" (căci aceasta este ceea ce el ar fi dacă el era tatăl lui Cain) şi în alt loc să-l numească pe Adam "Fiul lui Dumnezeu" care el era prin creaţie. Luca 3:38. Cain a devenit în caracter ca tatăl său, aducător de moarte, un ucigaş. Sfidarea lui extremă a lui Dumnezeu când a fost întâmpinat de către Atotputernicul în Gen. 4:5,9,13,14, îl arată să fie absolut ca inuman în caracteristici, părând chiar să depăşească vreo relatare pe care noi o avem în Scriptură privind o confruntare a lui Satan de către Dumnezeu.

dar spre Cain şi spre jertfa lui n-a privit cu plăcere. Cain s-a mâniat foarte tare şi i s-a posomorât faţa.

Domnul a zis lui Cain: „Unde este fratele tău Abel?" El a răspuns: „Nu ştiu. Sunt eu păzitorul fratelui meu?"

Cain a zis Domnului: „Pedeapsa mea e prea mare ca s-o pot suferi.

Iată că Tu mă izgoneşti azi de pe faţa pământului; eu va trebui să mă ascund de faţa Ta şi să fiu pribeag şi fugar pe pământ; şi oricine mă va găsi, mă va omorî."

Observaţi felul exact în care aşează mărturia lui Dumnezeu descrierea naşterii lui Cain, Abel şi Set. Gen. 4:1,

Adam s-a împreunat cu nevasta sa Eva; ea a rămas însărcinată şi a născut pe Cain. Şi a zis: „Am căpătat un om cu ajutorul Domnului!"

A mai născut şi pe fratele său Abel.

Gen. 4:25,

Adam s-a împreunat iarăşi cu nevasta sa; ea a născut un fiu şi i-a pus numele Set…"

Acolo sunt TREI fii născuţi din DOUĂ fapte de cunoştinţă carnală de către Adam. De moment ce Biblia este Cuvântul exact şi perfect a lui Dumnezeu, aceasta nu este o greşeală ci o mărturie pentru luminarea noastră. De moment ce TREI fii au fost născuţi din DOUĂ fapte de către Adam, voi ştiţi POZITIV că UNUL din acei trei NU ERA fiul lui Adam. Dumnezeu a înregistrat aceasta în acest fel exact să ne arate ceva. Adevărul despre această chestiune este că Eva avea în pântecele ei DOI fii (gemeni) din împregnări SEPARATE. Ea a purtat gemeni, cu conceperea lui Cain cândva înainte de cea a lui Abel. Vedeţi pe acei GEMENI din nou. Model perfect ca întotdeauna. Pentru cei care cred că aceasta nu este posibil, să fie aceasta cunoscut că evidenţele medicale sunt pline de cazuri unde femei au purtat gemeni care erau din ovum separat şi înseminare separată cu fertilizarea ovulelor fiind zile aparte şi NU NUMAI AŞA, ci unele din evidenţe arată că gemenii au fost făcuţi de bărbaţi diferiţi. Recent s-a dat o atenţie în toată lumea la o mamă Norvegiană care a dat în judecată pe bărbatul ei pentru susţinerea ei şi a gemenilor ei, care unul din ei era alb şi celălalt negru. Ea a admis că ea avea un amant Negru. Cele două concepţii erau cam la trei săptămâni aparte. În Beaumont, Texas, în 1963, evidenţele au arătat iarăşi o naştere multiplă în care împregnările erau multe zile aparte, de fapt aşa de mult încât femeia aproape că a murit împreună cu un copil la naştere.

Acum de ce a trebuit aceasta să fie aşa? De ce era aceasta că sămânţa şarpelui trebuia să vină în felul acesta? Omul a fost creat pentru Dumnezeu. Omul urma să fie templul lui Dumnezeu. Locul de odihnă a lui Dumnezeu (Duhul Sfânt) era omul, templul. Fapte 7:46-51,

David a găsit milă înaintea lui Dumnezeu şi a cerut să ridice o locuinţă pentru Dumnezeul lui Iacov.

Şi Solomon a fost acela care I-a zidit o casă.

Dar Cel Preaînalt nu locuieşte în lăcaşuri făcute de mâini omeneşti, cum zice profetul:

Cerul este tronul Meu şi pământul este aşternutul picioarelor Mele. Ce fel de casă îmi veţi zidi voi Mie, zice Domnul, sau care va fi locul Meu de odihnă?

N-a făcut mâna Mea toate aceste lucruri?

Oameni încăpăţânaţi, necircumcişi cu inima şi cu urechile! Voi întotdeauna vă împotriviţi Duhului Sfânt. Cum au făcut părinţii voştri, aşa faceţi şi voi.

Satan a ştiut aceasta tot timpul. El de asemenea vrea să locuiască în om tot aşa cum Dumnezeu vrea. Dar Dumnezeu şi-a rezervat acel drept pentru Sine. Satan nu poate să facă asta. Dumnezeu singur a apărut în trup uman. Satan nu a putut şi nu poate face asta. El nu are puteri creative. Singura cale ca Satan să realizeze ceea ce el a vrut să facă era să intre în şarpe în Eden întocmai cum el a intrat prin duhurile rele în porci la Gadara. Dumnezeu nu intră în animale; dar Satan poate şi va intra să-şi realizeze scopurile lui. El nu putea avea un copil direct prin Eva cum a avut Dumnezeu prin Maria, astfel el a intrat în şarpe şi atunci a amăgit pe Eva. El a sedus-o pe ea şi prin ea Satan a avut un copil prin substituire. Cain a purtat caracteristicile spirituale depline ale lui Satan şi caracterul (senzual, carnal) animalic al şarpelui. Nu-i de mirare că Duhul Sfânt a spus căci Cain era de la cel rău. El era.

Acum eu vreau să intru într-un fel de dovadă certă pe care noi o avem că există o apropiere hotărâtă între om şi animal. Acesta este un lucru fizic. Ştiţi voi că voi puteţi lua celulele embrionare de la un fetus nenăscut şi să le injectaţi în fiinţe umane? Atunci acele celule tiroide vor merge drept la tiroida umană, celulele rinichiului vor merge drept la rinichii umani. Vă daţi voi seama cât de uimitor este aceasta? Ceva inteligenţă ghidează acele celule animale exact la locul potrivit. Acea inteligenţă acceptă acele celule şi le pune exact în locul potrivit. Există o apropiere între animal şi om. Ei nu pot să se amestece şi să se reproducă. Aceasta s-a încercat. Dar acolo în urmă în grădină acea amestecare a avut loc şi apropierea chimicală care încă există dovedeşte aceasta. Căci în urmă în Eden şarpele era o creatură care stătea în sus. El era aproape de om. El era aproape om. Satan a profitat de caracteristicile fizice ale şarpelui ca să-l folosească să o amăgească pe Eva. Atunci Dumnezeu a nimicit acel model al şarpelui. Nici o altă fiară nu poate să se amestece cu omul. Dar apropierea este acolo.

Acum că noi am venit aşa de departe, lăsaţi-mă să încerc să cristalizez gândurile voastre asupra acestui subiect astfel ca voi să puteţi vedea necesitatea intrării noastre în 'învăţătura seminţei şarpelui' aşa cum am făcut. Noi începem cu faptul că acolo erau DOI pomi în mijlocul grădinii. Pomul Vieţii era Isus. Celălalt pom categoric este Satan din cauza a ceea ce a ieşit din rodul acelui pom. Acum atunci, noi ştim că amândoi pomii aceia au avut o relaţie cu omul sau ei nu ar fi fost puşi acolo. Ei trebuie că au avut o parte în planul şi scopul suveran a lui Dumnezeu în relaţia lor cu rasa umană şi cu El însuşi sau noi nu puteam să atribuim atotştiinţa pentru Dumnezeu. Aceasta totul este adevărat până acum, nu-i aşa? Acum Cuvântul foarte hotărâtor expune că DINAINTE de întemeierea pământului scopul lui Dumnezeu era să împartă Viaţa Lui Eternă cu omul. Ef. 1:4-11,

În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de crearea lumii, ca să fim sfinţi şi fără pată înaintea Lui, după ce, în dragostea Lui,

ne-a predestinat să fim înfiaţi prin Isus Cristos, după buna plăcere a voii Sale,

spre lauda gloriei harului Său, pe care ni l-a dat în Preaiubitul Lui.

În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui iertarea păcatelor, după bogăţiile harului Său,

pe care l-a răspândit din belşug peste noi, prin orice fel de înţelepciune şi de pricepere,

căci a binevoit să ne descopere taina voii Sale, după planul pe care-l alcătuise în Sine Însuşi,

ca să-l aducă la îndeplinire la împlinirea timpurilor, spre a-Şi uni iarăşi într-unul în Cristos toate lucrurile: cele din ceruri şi cele de pe pământ.

În El am fost făcuţi şi moştenitori, fiind predestinaţi, după hotărârea Aceluia care face toate după sfatul voii Sale,

Apoc. 13:8,

"Şi toţi care locuiesc pe pământ se vor închina lui (Satan) a căror nume nu sunt scrise în Cartea Vieţii Mielului ucis de la întemeierea lumii."

Dar acea Viaţă nu putea şi nu va putea, să fie împărţită în vreun alt fel decât în felul de "Dumnezeu manifestat în trup." Aceasta era o parte din scopul Lui etern şi predestinat. Acest plan urma să fie lauda slavei harului Său. Acesta era planul de Răscumpărare. Acesta era planul de Mântuire. Acum ascultaţi atenţi. "Dumnezeu fiind un Mântuitor, era necesar ca El să predestineze un om care va cere mântuire pentru ca să

îşi dea Lui însuşi motiv şi scop de a fi." Aceasta este sută la sută corect şi o mulţime de Scripturi o arată aşa cum o face chiar versetul însemnat din Rom. 11:36,

"Căci din El şi prin El şi pentru El, sunt TOATE LUCRURILE: a Căruia să fie SLAVA în veci. Amin."

Omul nu putea să vină direct şi să ia parte din acel Pom Al Vieţii în mijlocul grădinii. Acea Viaţă Eternă a Pomului trebuia să devină trup mai întâi. Dar înainte ca Dumnezeu să poată să crească şi să mântuiască un păcătos, El trebuia să aibe un păcătos să crească şi să mântuiască. Omul trebuia să cadă. Căderea care va fi cauzată de Satan, trebuia să aibe trup ca să facă să cadă. Satan deasemeni trebuia să vină prin trup. Dar Satan nu putea veni prin trup uman să facă căderea aşa cum ar veni Cristos în trup uman să restaureze pe căzut. Dar acolo era un animal, şarpele, aşa de aproape de om încât Satan putea să ajungă la acea fiară şi prin acea fiară el putea să ajungă la trupul uman şi să cauzeze căderea şi să se injecteze pe sine prin aceasta în rasa umană, întocmai cum Isus va veni într-o zi şi se va injecta pe Sine în rasa umană, în trupuri umane, chiar până în măsura unei învieri în care noi vom avea trupul ca cel glorificat al Lui. Astfel ceea ce Dumnezeu a lucrat aici în grădină era planul Lui predestinat. Şi când Satan a adus pe acolo ceea ce era necesar scopului lui Dumnezeu, atunci omul nu putea să ajungă la Pomul Vieţii în grădină. Cu certitudine nu. Acesta nu era timpul. Dar un animal (un animal a cauzat căderea nu este aşa? a lăsat să fie vărsată viaţă de animal) a fost luat şi sângele lui vărsat şi atunci Dumnezeu a avut împărtăşire cu omul din nou. Apoi acolo urma să vină o zi când Dumnezeu va apărea în trup şi prin umilirea Lui El va restaura pe omul căzut şi îl va face un părtaş al acelei Vieţi Eterne. Odată ce vedeţi aceasta, voi puteţi înţelege sămânţa şarpelui şi ştiţi că ceea ce Eva a mâncat nu era măr. Nu, aceasta era degradarea umanităţii prin amestecarea seminţei.

Acum eu ştiu în a răspunde la o întrebare o alta este aptă să apară şi oamenii mă întreabă, "Dacă Eva a căzut în felul acela, ce a făcut Adam, căci Dumnezeu pune vina pe Adam?" Aceasta este simplu. Cuvântul lui Dumnezeu este stabilit în ceruri pentru totdeauna. Înainte ca o părticică de praf de stea să fie făcut, acel Cuvânt (legea lui Dumnezeu) a fost acolo EXACT CUM ESTE ACESTA SCRIS ÎN BIBLIA NOASTRĂ. Acum Cuvântul ne învaţă că dacă o femeie îşi părăseşte bărbatul şi se duce cu un alt bărbat ea este o curvă şi nu mai este măritată şi bărbatul este să nu o mai ia înapoi. Acel Cuvânt era adevărat în Eden după cum era adevărat când Moise l-a scris în lege. Cuvântul nu se poate schimba. Adam a luat-o înapoi. El ştia exact ce făcea el, dar el a făcut-o oricum. Ea era o parte din el şi el vroia să ia răspunderea ei asupra lui. El nu a vrut să o lase să plece. Astfel Eva a zămislit prin el. El ştia că ea o va face. El ştia exact ce i se va întâmpla rasei umane şi el a vândut rasa umană în păcat ca el să poată să o aibe pe Eva, căci el o iubea.

Şi astfel cei doi fii au fost născuţi. Fii care vor fi părinţii rasei umane care era chiar acum poluată. Şi ce spune mărturia despre ei? Citiţi mărturia. Iuda 14,

"Şi Enoh deasemeni, al şaptelea de la Adam, a profeţit…"

Genesa 5 este capitolul obârşiei lui Enoh. Acesta dă acea obârşie astfel,

Adam, 2. Set, 3. Enos, 4. Cainan, 5. Mahalaleel, 6. Jared, 7. Enoh.

Observaţi căci Cain nu este menţionat. Linia lui Adam merge prin Set. Dacă Cain era copilul lui Adam, legea dreptului de întâi născut i-ar fi dat lui Cain dreptul în liniere. Deasemeni trebuie să fie observat cu atenţie în Genesa 5:3, se zice că, "Adam a trăit o sută şi treizeci de ani şi a născut un fiu în propria lui asemănare, după chipul lui şi i-a pus numele de Set." Nicăieri nu spune acesta căci Cain era în asemănarea lui Adam, deşi el ar fi trebuit să fie dacă el era fiul lui, căci legea reproducerii este absolută că fiecare produce după asemănarea lui. Noi deasemeni trebuie să arătăm faptul că în amândouă obârşiile în Genesa şi Luca, Cain lipseşte. Dacă Cain era fiul lui Adam s-ar fi spus despre el pe undeva că, "Cain, care era fiul lui Adam, care era fiul lui Dumnezeu." Acesta nu spune asta pentru că acesta NU POATE să spună asta.

Desigur studenţii pentru multă vreme au aşezat două linii de oameni: una din ele fiind linia evlavioasă găsită în Set şi cealaltă linie neevlavioasă cum este fondată prin Cain. Şi este ciudat, dar adevărat, că aceiaşi studenţi nu ne-au spus cum era căci Cain era felul de persoană care era în timp ce Abel şi Set erau din linia, spirituală evlavioasă. De fapt, Cain trebuia să fie spiritual iar Abel mai puţin spiritual, iar Set chiar mai mult aşa şi drept înainte în jos pe linie deoarece fiecare următoare generaţie întotdeauna s-a îndepărtat mai mult de la Dumnezeu. Dar nu, Cain vine înainte ca păcătos cum nici un

om nu a fost vreodată descris căci el se împotriveşte violent lui Dumnezeu şi Cuvântului.

Acum să fie asta cunoscut: Scriptura nu se joacă cu cuvintele. Orice este în Mărturie este acolo pentru ochii unşi ca să vadă. Aceasta este acolo pentru un scop. În acel Cuvânt se zice, Gen. 3:20,

"Şi Adam a numit pe nevasta lui cu numele de Eva; deoarece ea era mama tuturor celor vii."

Dar nici o Scriptură nu spune vreodată că Adam este tatăl tuturor celor vii. Dacă acolo nu este această semnificaţie să fie pusă în Gen. 3:20, de ce ar fi menţionat că Eva este mama tuturor şi nici un cuvânt spus despre Adam? Faptul este că deşi Eva era mama tuturor celor vii, Adam nu era tatăl tuturor celor vii.

În Gen. 4:1, Eva a zis, "Eu am căpătat un om de la Domnul." Ea nu-i atribuie lui Adam paternitatea lui Cain. Dar în Gen. 4:25, ea zice,

"…Căci Dumnezeu, a zis ea, mi-a hotărât O ALTĂ sămânţă, ÎN LOCUL LUI ABEL, pe care l-a omorât Cain."

Ea nu spune că Dumnezeu i-a DAT ei o altă sămânţă_aceea ar fi fost Cristos, căci El este DAT. Acest fiu, Set, a fost HOTĂRÂT în locul lui Abel. Ea şi-a recunoscut fiul care a venit prin Adam; ea nu recunoaşte acum pe Cain deoarece el a venit prin şarpe. Când ea zice O ALTĂ SĂMÂNŢĂ în locul lui Abel, ea zice căci Cain era diferit de Abel, căci dacă ei erau de la acelaşi tată ea ar fi trebuit să zică, "Mie mi s-a dat ceva MAI MULTĂ SĂMÂNŢĂ."

Eu nu cred tot ceea ce citesc, însă acesta este desigur un lucru curios căci ediţia revistei LIFE din 1 Martie, 1963, raportează pe psihiatri ca spunând exact acelaşi lucru pe care noi îl discutăm. Acum eu ştiu că toţi psihiatri nu sunt de acord unul cu altul, dar aici este aceasta. Frica de şerpi nu este o revulsiune conştientă ci una inconştientă. Dacă aceasta era o frică naturală oamenii ar sta tot atât de fericiţi şi fascinaţi înaintea cuştilor de gorilă sau leu. Gândurile lor inconştiente îi ţine pironiţi la şerpi. Acea atracţie a şerpilor este sexual inconştientă. Că aceasta era de-a lungul epocilor este văzut de către oameni în generaţie după generaţie mergând prin acelaşi lucru. Şerpii au fost întotdeauna şi vor fi întotdeauna atractivi repulsiv. Şarpele întotdeauna a stat pentru ceea ce este şi bun şi rău. Acesta era un simbol falic [simbol al puterii de regenerare masculin_Trans.] de-a lungul epocilor. Tocmai exact ca descrierea din Grădina Edenului, noi găsim şarpele personificarea răului pătimaş.

Aceasta este aproape universal printre diferitele triburi necultivate că şarpele este asociat cu sexul şi adesea i se închină în legătură cu acesta. Studiul despre sexologie aduce aceasta în evidenţă în multe exemple. Acum eu aş vrea să ştiu de unde au luat oamenii aceasta, văzând că ei sunt needucaţi şi nu au citit niciodată Biblia. Dar întocmai cum povestea despre potop este cunoscută peste toată lumea, aşa este acest adevăr cunoscut despre căderea omului. Ei au ştiut ce s-a întâmplat acolo în Eden.

Acum chiar aici cineva urmează să mă întrebe această întrebare: I-a spus Dumnezeu lui Eva să i-a seama la şarpe sau şarpele o va seduce? Acum ascultaţi, Dumnezeu nu trebuia să spună nici un lucru despre ceea ce s-ar întâmpla. Doar luaţi accentuarea povestirii. El simplu a dat Cuvântul. El a zis să nu ia parte din CUNOŞTINŢĂ. Să ia parte din VIAŢĂ. VIAŢA ERA CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU. MOARTEA ERA ORICE CARE NU ERA CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU. Ea a permis UN CUVÂNT să fie schimbat şi chiar atunci Satan a avut-o. Dumnezeu ar fi putut să spună, "Nu culege mai multe fructe din pom decât poţi să mănânci." Satan putea să zică, "Uite, aceea este chiar corect. Tu vezi dacă tu culegi prea multe acestea vor putrezi. Dar iată o metodă de a păstra fructul şi totuşi în acelaşi timp tu poţi să culegi câte vrei. Astfel tu vezi, tu poţi să ai felul tău şi felul lui Dumnezeu în acelaşi timp." Diavolul ar fi avut-o pe ea chiar acolo. Cel care este vinovat în UN punct al legii a călcat ÎNTREAGA lege. Nu vă jucaţi cu acel Cuvânt. Asta este exact ceea ce s-a întâmplat în Epoca Efesiană înainte ca aceasta să se sfârşească cam în 170 A.D.

Şi ce a produs acel pom? Pomul Cunoştinţei a produs moarte. Cain a omorât pe fratele lui, Abel. Cel rău a omorât pe cel neprihănit. Aceasta a aşezat un model. Aceasta va păstra acel model până la restabilirea tuturor lucrurilor după cum este vorbit de către profeţi.

Pomul Cunoştinţei a produs oameni iscusiţi; oameni de renume. Dar căile lor sunt căile morţii. Oamenii lui Dumnezeu sunt simpli dar preocupaţi spiritual, înclinând înspre Dumnezeu şi natură, arând pământul calmi, preocupându-se mai degrabă de adevăr

decât de avere. Sămânţa şarpelui a adus comerţ enorm, invenţii minunate, dar cu toate acestea vine moarte. Praful lor de puşcă şi bombele atomice omoară în război; iar în timp de pace invenţiile lor mecanice, astfel ca maşina, omoară chiar mai mult într-un timp de pace decât distrug invenţiile de război în vremuri de necaz. Moartea şi distrugerea sunt roadele muncilor ei.

Dar ei sunt religioşi. Ei cred în Dumnezeu. Ei sunt ca tatăl lor, diavolul şi strămoşul lor, Cain. Amândoi dintre ei cred în Dumnezeu. Ei merg la biserică. Ei se amestecă cu cel neprihănit cum se amestecă neghina cu grâul. În a face astfel ei corup şi produc o religie Nicolaită. Ei împrăştie otrava lor în fiecare efort să distrugă sămânţa lui Dumnezeu întocmai cum Cain a omorât pe Abel. Nu există frică de Dumnezeu înaintea ochilor lor.

Dar Dumnezeu nu pierde pe nici unul din ai Lui. El îi păstrează chiar în moarte şi a promis că în ziua din urmă El îi va învia.

CONCLUZIE

"…Celui care biruieşte Eu îi voi da să mănânce din Pomul Vieţii, Care este în mijlocul paradisului lui Dumnezeu."

Ce mişcător este acest gând. Acel Pom Al Vieţii în Grădina Edenului de Care nu se putea apropia din cauza căderii lui Adam este dat acum la biruitor. Sabia înflăcărată a heruvimului străjer a fost pusă în teacă. Dar ea nu a fost în teacă înainte ca lama ei să fie însângerată cu sângele Mielului. Să meditcăm noi asupra acestui adevăr pentru o vreme aşa cum noi considerăm de ce i-a fost Pomul negat lui Adam şi urmaşilor lui dar acum este îngăduit din nou.

Intenţia lui Dumnezeu pentru creaţia Lui, omul, este ca să exprime Cuvintele Lui. În Genesa, lui Adam i s-a dat Cuvântul prin care să trăiască. O viaţă trăită după Cuvânt ar fi Cuvântul exprimat. Asta este adevărat nu-i aşa? Dar a trăit Adam după acel Cuvânt? Nu, deoarece el era să trăiască prin FIECARE Cuvânt, iar el a omis să ia seama la fiecare Cuvânt. Apoi acolo s-a ridicat Moise. Ce om mare şi puternic era el. Totuşi el deasemeni a omis să trăiască prin fiecare Cuvânt şi acel profet, model al Marelui Profet ce urma să vină, a dat greş în mânie să se supună Cuvântului. Şi acolo era deasemeni David, marele rege al Israelului, un om după propria inimă a lui Dumnezeu. El a dat greş prin curvie, când el a fost ispitit. Dar eventual, în împlinirea timpului, acolo a venit Unul, Capul, chiar Isus, Care deasemeni trebuie să fie ispitit să vadă dacă El ar trăi prin FIECARE Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu. Atunci a fost Satan învins. Căci aici era Unul Care a trăit prin "Este scris," şi acea Capodoperă a lui Dumnezeu a biruit prin a reflecta Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci a fost acest Cel Desăvârşit manifestat dat la cruce, ca Mielul Desăvârşit a lui Dumnezeu pentru jertfa desăvârşită. Şi pe 'lemn' El a primit rănile de moarte, ca noi, prin El şi din cauza Lui, să putem mânca din Pomul Vieţii şi atunci acea Viaţă dată fără plată ne va face în stare să biruim şi să exprimăm Cuvântul lui Dumnezeu.

Şi acum la acei Fii ai lui Dumnezeu, care biruiesc prin El, le este dat privilegiul paradisului lui Dumnezeu şi părtăşia constantă a lui Isus Cristos. Acolo nu va mai fi vreo separare de la El. Oriunde merge El, va merge mireasa Lui. Ce este a Lui, El împarte cu preaiubiţii Lui într-o relaţie de împreună-moştenitori. Lucrurile secrete vor fi descoperite. Lucrurile întunecate vor fi făcute clare. Noi vom cunoaşte aşa cum suntem cunoscuţi. Şi noi vom fi ca El. Aceasta este moştenirea biruitorului care a biruit prin sângele Mielului şi Cuvântul mărturisirii lui Isus Cristos.

Cum tânjim noi după ziua aceea când drumurile strâmbe vor fi toate îndreptate, iar noi vom fi cu El, timp fără sfârşit. Fie ca acea zi să-şi grăbească aparaţia şi fie ca noi să ne grăbim să ne supunem Cuvântului Său şi prin aceea să dovedim vrednicia noastră să împărtăşim slava Lui.

"Cel care are o ureche, să audă ce zice Duhul către biserici." Cât de tragic este că această primă epocă nu a ascultat de Duhul. Dar ea a ascultat de om. Dar mulţumim lui Dumnezeu, că în ultima epocă acolo se va ridica un grup, Adevărata Mireasă a zilei din urmă şi ea va asculta de Duhul. În acea zi de mare întuneric lumina se va întoarce prin Cuvântul pur iar noi ne vom întoarce la puterea Cincizecimii să-l bine-primim înapoi pe Domnul Isus Cristos.

www.messagehub.info

Predici De

William Marrion Branham

"…ci în zilele când al şaptelea înger va suna din trâmbiţă …" Ap. 10:7